

FASCIST!

schampere

Hét onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

NIE WIEDER FASCHISMUS?

COLOFON

Oplage

4000 exemplaren op gerecycleerd papier,
gratis verspreid in alle faculteiten, resto's en homes
van de UGent. Verschijnt tweewekelijks tijdens het
academiejaar.

Verantwoordelijke uitgever

Pieterjan Schepens
Hoveniersberg 24, 9000 Gent

Druk

Cartim
Jan Samijnstraat 11, 9050 Gent

Hoofredacteur

Pieterjan Schepens

Chef Eindredactie

Luna Nys

Coördinator

Elena De Bacquer

Chef Cultuur

Nicky Vandeghinste

Chef Reclame & PR

Timme Craeye

Chef Wetenschap

Daan Van Cauwenberge

Chef Lay-out

Arthur Jacobs

Chef IT

Wout Vierbergen

Redacteuren

Antoon "Moeder Theepot" Van Ryckeghem, Arthur
"Scaldis" Jacobs, Daan "Actief Linkse Studenten" Van
Cauwenberge, David "Comac" Sebrechts, Elena "Slavia"
De Bacquer, Katrien "AIESEC" Vandenbroeck, Linus
"Dionysus" Vermeulen, Luna "Home Vermeylen" Nys,
Nicky "Kring geen Moraal en Filosofie" Vandeghinste,
Pieterjan "Hayasa" Schepens, Selin "180 degrees
consulting" Bakistanli, Vincence "Kajira" De Gols,
Wout "Zeus WPI" Vierbergen, Yolan "De Loeiende Koe"
Devriendt

Medewerkers

Bert "MaCht" Selleslagh, Catherine "ESN" Hoffmann,
Dries "Rodenbach" Blontrock, Elise "Antwerpen Boven"
Maes, Ella "t Zal Wel Gaan" Roose, Evert "Sd'A Gent"
Nerinckx, Fien "Filologica" Van Rostenberghe, Filip
"Geen Artevelde verenigingen" Deblaere, Hanne
"Politeia" Thiessen, Iris "FLUX" Pottie, Jan Emiel "Matrak"
Cordeels, Jules "Hermes" Vandenbussche, Lieselotte
"Moeder Lies" Vandeputte, Mingtje "Chinese Students
Organisation" Wang, Sixtine "KVHV" Bérard, Wouter
"Gentse Universitaire Dansclub" Van Hauwermeiren

Illustraties

Bert Selleslagh, Emilie "Podoa" Devreese, Robbe
"Moeder Domper" Strybol

Foto's

Arthur "Schamper" Joos, Daan "Vinasag" Wan
Cauwenberge, Ella Roose, Hanne Thiessen, Selin
Bakistanli, Wout Vierbergen

Eindredactie

Antoon Van Ryckeghem, Elena De Bacquer, Elise
Maes, Ella Roose, Hanne Thiessen, Iris Pottie, Katrien
Vandenbroeck, Keanu Colpaert, Linus Vermeulen,
Luna Nys, Mingtje Wang, Nicky Vandeghinste,
Pieterjan Schepens, Selin Bakistanli, Timme "Verkeerd
Geparkeerd" Craeye, Vincence De Gols, Wout
Vierbergen

Cover

Thomas "LILA" De Paepe

Bejaarden en beiaarden

door Pieterjan Schepens

Gisteren heb ik niet op het volk neer kunnen kijken. Ik geef toe dat ik er de voorbije jaren een snobistisch plezier aan heb beleefd vanop het balkon van NTGent gade te slaan hoe de menigte aan ongewassen kielen zijn gading in bier uit emmers vond. Op het balkon causeerden de verenigde VIPs, veilig in de gedachte dat zij tot het volk konden neerdalen maar dat het volk niet tot hen kon opstijgen. Ik heb ook af en toe gewuifd als de koning. Ik denk niet dat het volk veel heeft opgekeken.

Gisteren bevond ik mij op hoogstens twee meter afstand van emmer en ongewassen kiel. De Beiaardcantus had de schaduw van de Sint-Baafstoren verlaten en was verplaatst naar het plein naast de Stadshal. Adieu, balkon, adieu, illusie van onderscheid.

Ik ben snob genoeg om in anderen geen snobisme te willen ontwaren. Het balkon missen ze niet, die kwatongen die van dag één klaagden over de veranderde locatie. Maar hoe durfde het FaculteitenKonvent een eind te maken aan de traditie, sinds mensenheugenis en sinds het jaar 2011, van een

Beiaardcantus op het Sint-Baafsplein? *Ecrasez l'infâme!*

Men zou de student haast van conservatisme durven beschuldigen. De Beiaardcantus staat nochtans al jaren onder druk. Om ook voor ons niet geheel duidelijke redenen is het Gentse stadsbestuur niet geheel voor, maar ook niet geheel tegen een avond bieremmers ergens in de buurt van het Belfort. Het zij zo. *Autres temps, autres moeurs*, en het Emile Braunplein biedt aan meer volk plaats. Het studentikoze leven heeft al grotere aanvallen moeten verduren.

Veel bedreigender was, ik geef maar een voorbeeld, de alarmerende stijging van de bierprijzen in 1949, aanleiding voor de ook op heden nog door een beiaard speelbare heldenliederen over de bestorming van het Gravensteen. Hadden de *malcontenten* gisteren er maar een voorbeeld aan genomen en het vlakbij gelegen Gentse stadhuis bestormd. Dan had het FK, naar SK-voorbeeld, zijn jaarlijkse Stadhuisfeesten, en kon ik van mijn VIP-status in de Pacificatiezaal genieten. *C'était mieux avant.*

“
Adieu, balkon,
adieu, illusie van
onderscheid

Onderwijs

- 4 **Kort en Just UGent Things**
- 5 **Verenigingsvetes: Fabiola vs. Vermeylen**
- 6 **Interview praeses NSV!**
- 8 **Studenten in het verzet tijdens WOII**
- 9 **Interview Koen Aerts**
- 12 **Capaciteitsproblemen FEB**
- 15 **Column**
- 17 **The Schamper Times**
- 18 **Internationaal: Studeren in Oost-Azië**
- 20 **Streek van de week**

Wetenschap

- Wetenschapskort** 22
- Dr. Schamperstein** 23
- Schamperlab: Gent, step up your game** 24
- Fascisme!** 26
- Aardappelentekort** 29

Cultuur

- 30 **Cultuuragenda**
- 31 **Gedicht: Zucht**
- 32 **Film Fest: de aanraders**
- 34 **Florian Henckel von Donnersmarck**
- 36 **Recensie: Lagüna**

Satire

- De Liegende Reporter** 38
- Strip & Liegende Stagiair** 39

Ooit al eens een kikker in kokend heet water gegooit? Die glibberige ventjes springen er natuurlijk direct terug uit. Achterlijk zijn ze, ondanks hun uiterlijk, nu ook niet.

Ooit al eens een kikker liefdevol in een pan vol fris water geplaatst? Zeker eens proberen, die rimpelige ventjes blijven gewoon gezellig zitten. Zet de pan nu op een laag vuurtje en laat het zachtjes opwarmen aan niet meer dan 0,02 °C per minuut. Jouw subjectieve waarneming zal zijn dat die adaptieve ventjes zich uit vrije wil dood laten koken. Ze passen zich telkens aan aan de temperatuursverhoging, waardoor ze blijven zitten tot het water kookt en het dus te laat is voor een ontsnapping.

Hier zit ik dan. Heerlijk genietend op mijn terras van de eerste oktoberzon, waarvan ik geloofde dat het ook de laatste zou zijn. Ik bedacht nog snel wat vitamine D op te nemen eer de zon voorgoed zou verdwijnen de komende herfst- en wintermaanden. Maar de dagen en weken daarna kwam ik tot mijn gelukzalige verbazing tot de ontdekking dat het zonnetje maar bleef schijnen! Wat een **Oktoberfest (Dionysus)** –

01/11 zeg! Laat dit maar een **Message party (LILA)** – **25/10** zijn voor alle geitenwollensokkenliefhebbers en bakfietsdelers: hoe langer je kan genieten van zo'n zomerweertje, hoe beter, toch? Ja ja, het feit dat je in het normaliter redelijk frisse Belgenlandje tóch nog in bermuda's en sandalen kan buitenkomen mid-oktober is toch formidabel? Het staat in de sterren geschreven **Sterrenkijkavond (VGK)** – **24/10**, wij Belgen en onze geliefde Noorderburen verdienen die laatste herfstbarbecue echt wel. Ook **Lopen rond de watersportbaan (VLK)** – **29/10** is toch veel aangenamer met een lekker herfstzonnetje boven je hoofd dan een grijs wolkendek? Doet me ook denken aan de zalige, maar snikhete zomermaanden. Na 200 meter had ik al een **Drankstandje (GBK)** – **25/10** nodig om onomkeerbare dehydratie te voorkomen.

Nu kan je de vraag stellen: zijn we allemaal kikkers in een grote blinkende pan? Zullen we allen leutig blijven zitten, terwijl we ons langzaam aanpassen aan de omstandigheden? Is er iets dat duidt dat wij ons zullen onderscheiden van het kikkervolk, en wél op tijd zullen beseffen dat het kookpunt bijna is bereikt?

Just UGent things: Drop the 'R'

Tot 1991 ging onze universiteit vrolijk door het leven onder de naam 'Rijksuniversiteit Gent', afgekort 'RUG'. De bevoegdheids-herverdeling in België, waardoor onderwijs een bevoegdheid werd van de gemeenschappen, zorgde echter even voor een identiteits-crisis. De universiteit was hierdoor niet meer van het Rijk, maar van de Vlaamse Gemeenschap. We wachtten nog steeds op een verfilming van deze epische gebeurtenis. Het bestuur koos ervoor om niet voor Gemeenschapsuniversiteit Gent te gaan. We kunnen hen daar niet genoeg voor bedanken, aangezien onze oren spontaan beginnen te bloeden bij de gedachte aan al die West-Vlamingen die verkondigen 'aan de GUG' te studeren. Toch had ook het sobere 'Universiteit Gent' een afkorting nodig. Vandaag kennen we allemaal de 'UGent', maar de toenmalige rector dacht aan UG ('u-gee' uitgesproken). Dat is het toch niet geworden omdat men dacht dat het zou verworden tot een indianenkreet of een sarcastische zucht. *Uch*, zo overdreven weer.

door Selin Bakistanli

Verenigingen vetes Home Vermeylen vs. Home Fabiola

door Jules Vandenbussche

Een wijs man zei ooit: 'Vrede op aarde aan alle mensen'. Makkelijk spreken, maar ruzie is onvermijdelijk. Ja, zelfs aan de meest beschaafde universiteit van het land. Dat studentenverenigingen het niet altijd goed met elkaar kunnen vinden wisten we al langer, maar ook bij home Vermeylen en Fabiola kunnen ze er wat van! Of valt dat allemaal best mee?

Disclaimer: wie hier is voor de sappige details van twee hevig concurrerende, elkaar het licht in de ogen niet-gunnende homes, moeten we teleurstellen. Deze verenigingen kunnen het namelijk goed met elkaar vinden (Saahaai...). Nadat enkele jaren geleden een iets serieuzere vete werd bijgelegd, leven ze terug semi-vredevol zij aan zij. Meer nog, ze blijken zelfs vele gelijkenissen te hebben. Een eerste is de ligging; Fabiola en Vermeylen liggen vlak naast elkaar en op een boogscheut van de Overpoort. Hierdoor is de kans op een (onschuldige) burenruzie wel des te groter. Zoals die ene keer dat een spontaan sneeuwballengevecht uitbrak tussen de twee.

BURENRUZIES

Arno Felix, praeses bij home Vermeylen, herinnert zich dit voorval niet als uiting van haat maar ziet dit eerder als een gezonde concurrentie. "We strijden om de beste te zijn, maar al bij al blijven we wel vriendjes." Ook **Jolien Schelstraete**, praeses bij Fabiola, denkt er zo over. Zij zegt: "Uiteraard ziet

elke home zichzelf als de beste en je bent gewoon zo trots op je eigen vereniging. Er heerst dus een gezonde concurrentie, maar eigenlijk nog meer vriendschap." Bij het oprakelen van oudere voorvalletjes tussen de twee viel de naam van home Boudewijn, die ze beiden als gemeenschappelijke vijand bestempelden. En daarin voelden ze zich toch verenigd. Gevraagd naar hun huidige verhouding antwoordde Arno dat ze voorlopig nog altijd vriendjes zijn, "maar 't is nog vroeg op 't jaar hé!" Volgens de praeses van Fabiola bleef hun vereniging tot voor kort op de achtergrond, omdat ze pas sinds drie jaar de schachtendoop hebben ingevoerd. Daarvoor werden ze als een mindere beschouwd, claimt Jolien. "Er werd gezongen: *'Fabiola, Fabiola, who the f*ck is Fabiola'*. Maar nu staan we als vereniging weer op de kaart." Er zijn altijd wel een paar momenten tijdens het jaar waarbij de spanningen oplopen, geven ze toe, maar dat is uiteraard normaal en die voorvallen zijn nooit ernstig genoeg om een oorlog te ontketen.

MYTHOLOGIE

Een volgende gelijkenis zijn de 'vettige' passages in hun clublied, die we jullie niet willen ontzeggen. Zo zingt Fabiola: "toen kwamen de jongens van heinde en ver en kregen de meisjes het plots in hun ster." Bij Vermeylen gaat het dan weer over spuiten die klaar en pruimpjes die gaar staan. Beiden verdedigen zich met "ja, maar dat clublied gaat echt al heel lang mee." Viespeuken!

En dan is er nog de mythische gang zes. Dé gang waar je moet zijn voor de ambiance. "Goh" gevolgd door een lange zucht, was het antwoord op de vraag naar het verhaal van gang zes. "Het startte eigenlijk met een hechte vriendengroep van studenten die wat langer in Gent bleven plakken dan nodig was." (lacht) "Ook bij ons is gang 6 berucht." Zegt Jolien. "Het merendeel van het praesidium ligt er bijvoorbeeld en het is bijna een privilege om daar te wonen."

Al bij al dus goede vriendjes, zo zeggen ze. Tot het volgende sneeuwballengevecht uiteraard.

"Ik wil geen tegenbeweging blijven"

EEN INTERVIEW MET DE PRAESES VAN HET NSV!

door Daan Van Cauwenberge, Elise Maes en Antoon Van Ryckeghem

Van een artikel over *De Kinderen van de Collaboratie* naar een artikel over de kinderen van de collaboratie. De Nationalistische Studentenvereniging (NSV!) blikt met ons terug op een bewogen tijd in de Belgische geschiedenis.

We spraken met Ward Dewitte, voorzitter van NSV! Gent, en stelden hem enkele vragen over Vlaanderens meest bekende collaborateurs: de Oostfronters.

EEN PERFORATIE VAN DE COLLABORATIE

Wat verstaat u onder collaboratie?

"Ik denk dat jullie definitie niet van de mijne verschilt. Als mensen van een bepaald kamp samenwerken met hun tegenstander dan noem ik dat collaboratie. Nu was collaboratie wel meer wijdverspreid dan wij denken. Dat kon gaan van effectief vechten in de oorlog tot economische transacties. Men kijkt vaak enkel naar de Oostfronters, Vlamingen die tegen de communisten in Rusland gingen vechten."

"Maar is collaboratie altijd iets inherent slecht? Veel Duitsers in het verzet collaboreerden bijvoorbeeld met de geallieerden, hen zien we als helden. Er is veel collaboratie. Die kan goed of slecht zijn, maar dat weet je niet altijd. We hebben ook vaak een verkeerd beeld van die Oostfronters. Dat waren meestal katholieke Vlaamsgezinden, die werden opgehitst door de kerk om tegen de communisten te strijden. Maar dat waren denk ik brave gasten en zij wisten volgens mij ook niet altijd dat zij aan de verkeerde kant van de geschiedenis zouden staan."

DE LEEUW EN DE ADELAAR

Wat denk je dat de reden was dat, toen de Duitsers kwamen, vooral de

flaminganten de beste groep bleken te zijn om Oostfronters te worden?

"Volgens mij was de Vlaming vruchtbare grond, omdat zij in een staat leven waar ze zichzelf niet in thuis voelen. Verder beweerde het Vlaams Nationaal Verbond dat als ze zouden winnen, de Duitsers aan de Vlamingen een eigen staat zouden geven. Maar er was helemaal niet zo'n akkoord en ze zijn ook niet gewonnen (*lacht*). Dus echt *bad luck* natuurlijk, want er zijn wel duizenden Vlamingen vertrokken en er zijn er heel veel gesneuveld. Dus het was eigenlijk voor niks. En ze zaten nog eens aan de foute kant van de geschiedenis ook natuurlijk. Je komt dan thuis en de eerste verhalen over de concentratiekampen komen dan binnen en dan vraag je jezelf waarschijnlijk af of jij daaraan hebt meegewerkt."

Hoe verklaart u dat toch zo'n grote groep flaminganten overtuigd waren van de fascistische zaak?

"Er zijn wel verschillende aspecten die men hier in rekening moet brengen. Volgens mij moet dat indruk hebben gemaakt. Die bijzonder gedisciplineerde Duitsers met al die nette uniformpjes. Volgens mij waren veel van die jongens geen fascist, maar zagen ze dat machtsvertoon en vonden ze dat wel wat. Of dat zij echt overtuigd waren van die ideologie dat weet ik niet. Waren er? Ongetwijfeld wel. Natuurlijk heb je dan ook het aspect van meeloperij nog. De Duitsers hadden perfect kunnen winnen. Het heeft niet veel gescheeld of ze hadden gewonnen. Dat speelt veel mee."

ZULLEN ZE HEM TEMMEN?

Hoe heeft de Vlaamse Beweging gereageerd toen al die Oostfronters plots terugkwamen?

"De Vlaamse Beweging is eigenlijk na de Tweede Wereldoorlog een beetje in zijn schulp gekropen. Er heerste toen een stigma op het Vlaams-nationalisme, dat nooit echt volledig is weggegaan. Een echte Vlaamse partij en dan vooral een succesvolle, is er lange tijd niet meer geweest. Wat kan je doen wanneer je in een situatie komt waar je jezelf gewoon totaal niet uit kunt praten? Je trekt je terug. Dat gebeurt met de Vlaamse Beweging na de Tweede Wereldoorlog en dat is volgens mij nu ook de reden dat het Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond (K.V.H.V.) hier niet zit. Vorig jaar had ik de indruk dat zij, mede dankzij Schild & Vrienden (S&V), de wind in de zeilen hadden. Nu moeten zij zich een beetje gedeisd houden. Ik wil het K.V.H.V. echt niet beschuldigen van dingen die ze niet gedaan hebben, maar ik denk dat hun associatie met S&V de reden is waarom ze nu voorzichtig zijn."

Vond je dat een terechte reactie van de Vlaamse Beweging indertijd?

"Ze konden niet anders. Er was in die mate gecollaboreerd en het was zo vies geworden, dat ze niets anders konden doen. Die collaboratie is nu veel minder relevant. Dat bepaalt de Vlaams-nationalist van vandaag niet meer."

Welke impact heeft die collaboratie vandaag de dag dan nog op het Vlaams-nationalisme?

"Dat heeft een groot stigma achtergelaten op de Vlaamse Beweging. Als je een separatistisch standpunt formuleert dan horen de progressievelingen de soldatenlaarzen al dreunen tegen de kasseien. Dat klopt niet. Wij willen de democratie gewoon op een andere schaal organiseren. Daar komen vaak, naast zuiver flamingantische, ook enkele cultureel conservatieve standpunten bij. En een meer direct voorbeeld is dat amnestie is opgenomen in de beginselverklaring van het NSV!. Wij eisen natuurlijk geen amnestie voor mensen die oorlogsmisdaden hebben gepleegd, maar wel voor de gewone man. Al vinden we dat wel niet meer zo'n belangrijk punt meer. Het stigma is veel relevanter."

CULTUURMARXISME

Waarom denk je dat dit stigma nog altijd zo actueel is?

"De meeste van onze instituten zijn links, dat is het gevolg van de mensen die in deze instellingen belanden. Als je een cursus volgt aan de Faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen, dan

is de kans groot dat je ergens een vak of een leerkracht gaat tegenkomen die toch blijkt geeft van enige ideologische vooringenomenheid."

Denk je dat dat een gevolg is van de collaboratie of niet?

"Dat heeft niets met collaboratie te maken. Dat komt door het cultuurmarxisme."

U gelooft in cultuurmarxisme?

"De ondertoon is zo alsof je vraagt of ik in God geloof. In het marxisme was een van de belangrijkste aspecten de bovenbouw-onderbouwtheorie. Die onderbouw is economisch en alles wat daarboven komt: cultuur, ideologie, politiek stroomt voort uit de economische verhoudingen. Het marxisme heeft wel altijd de nadruk gelegd op het onderste. Maar nu is er eigenlijk een *shift*. Het onderste, de economische verhoudingen, worden ietsje minder belangrijk, en er wordt meer gefocust op het culturele. En dat is het cultuurmarxisme. Je ziet dat doordat de media links is bijvoorbeeld, dat is niet iets dat ik verzin. Dat is iets dat je kan nagaan."

Er is al veel onderzoek geweest naar de politieke kleuren van rechters en journalisten en je ziet dat die meer naar links neigen. Ik durf bijna niet meer naar *Het journaal* te kijken, omdat ik weet dat het nieuws gewoon zo vooringenomen is dat soms weinig objectiviteit overblijft. Je moet veel verschillende bronnen raadplegen om een beetje een blik van de realiteit te krijgen. En flaminganten doen dat natuurlijk door rechtse media als *Doorbraak*, *Scepter* of 't *Pallietterke* te consumeren."

STIJLBREUK

Denk jij dat de mening van de flaminganten over de collaboratie over de jaren heen veranderd is?

"Ik kan niet spreken over de vorige generaties, maar de kans zit er natuurlijk in dat zij hier anders over dachten. Het is wel zo dat NSV! Gent er alles aan doet om ons imago volledig *clean* te houden. Niet uit pretentie, maar omdat wij van onze leden stijl verwachten. Wij willen bewijzen dat het stigma niet waar is. Ik vind dat soms wel hypocriet. Neem nu een cantus van een FK-kring: als je daar naartoe gaat - ik heb het zelf nog niet geprobeerd - en je poot in de lucht steekt en **Hitler** imiteert, wordt dat gezien als humor. Bij ons zou dat niet kunnen, wij zijn daar enorm gevoelig voor."

Denk je dat je dat stigma ooit nog weg gaat kunnen werken? Want wat je ook doet, het lijkt in ieder geval niet te helpen.

"Dat is heel interessant, want sommige mensen zullen je inderdaad gewoon de huid vol beginnen schelden en zeggen dat je een vuile *fiasco* bent. Dan weet je dat die persoon een idioot is. Nu, je ziet wel dat de meerderheid voor rede vatbaar is. Ik hou altijd in mijn achterhoofd dat we nu dan wel de tegenbeweging zijn, maar dat we dat zijn om ooit weer de nieuwe *mainstream* te kunnen worden. Net zoals links dat in '68 gedaan heeft. Op een dag zullen wij opnieuw de bovenhand hebben. Dat wil ik doen op een stijlvolle manier, dus niet door de marginaal te gaan uithangen. Het moet beargumenteerd zijn. Ik ga me niet laten pakken op vunzigheden. Je kunt nu misschien wel denken dat Hitlermopjes grappig zijn, maar in welke mate zou dat in godsnaam bijdragen aan onze strijd? Ik wil geen tegenbeweging blijven voor de rest van mijn leven."

Het K.V.H.V. werd eveneens gevraagd voor het verkennend gesprek alvorens het interview zou plaatsvinden, maar koos ervoor om hier niet op in te gaan.

Studenten in 't verzet!

door Katrien Vandenbroeck

Op 10 mei 1940 valt Duitsland België binnen. De Rijksuniversiteit Gent (RUG), de toenmalige naam van de UGent, ondergaat hier sterke gevolgen van. Al blijven de meeste studenten behoedzaam voor de bezetter, vertonen anderen toch moedige opstandigheid. Een terugblik op een vergeten verleden.

'De Bochen hebben 't land aangevallen!' Je wordt gewekt door een luidkeels geschreeuw van de kotmadam. Nochtans had je gisteren, 9 mei 1940, in het studentenblad Neohumanisme gelezen dat men geen oorlog moest vrezen.

Men achtte de Rijksuniversiteit Gent (RUG), onder het neutraal beleid van België, veilig te zijn. Maar tegenover het zwaarbewapende Duitse leger moest België buigen.

1940: AFWACHTEN

Rector René Goubau verlaat zijn dienst en vlucht naar Frankrijk. Hij wordt spoedig vervangen door Prof. Guillaume de Smet. Studenten krijgen opvallend meer les door Duitse gastprofessoren, de Gestapo houdt bijeenkomsten in de gaten, behoudt de voedingsvoorraad, de nachtklok wordt op 22u30 ingesteld en - niet

onbelangrijk - bier wordt beperkt tot een 0,5%-alcoholgehalte.

Het Gentse Studentencorps (GSC), dat alle studentenverenigingen overkoepelt, wordt tot Gentse StudentenVerbond (GSV) omgedoopt en neemt een 'passieve' houding aan tegenover de bezetter. Het liberale studentenverbond (LVSF) wordt omwille van zijn ideologische discrepantie uit het verbond gesloten.

gekozen mensen en verzoeken dat het voormalige V.G.K. verdwijnt.

Sindsdien begint de tegenbeweging met de oprichting van de Nationale StudentenGroepering door Romania, V.G.K. en de Wetenschappelijke Kring. Zij treden dan toe tot het Onafhankelijkheidsfront.

Karel Poma, student scheikunde en later politicus voor de Partij voor Vrijheid en Vooruitgang, krijgt de taak toegeschreven een illegaal blad, Klokke Roeland, te creëren. Het V.G.K., met de hulp van de Kunsthistorici die destijds bij de V.G.K. hoorden, hielp het blad onder studenten te verspreiden.

Het blad werd naar schatting 500 keer gedrukt. Het kondigde onder meer de komst van het Britse leger aan. De auteur, Karel Poma, werd zelf nooit ontdekt, maar anderen zoals **Hubert Janssen** (student kunstgeschiedenis) en **André Schaepdrijver** (V.G.K.-praeses) werden door de Gestapo opgepakt.

“

Het GSV neemt de beslissing de V.G.K. als illegaal te bestempelen

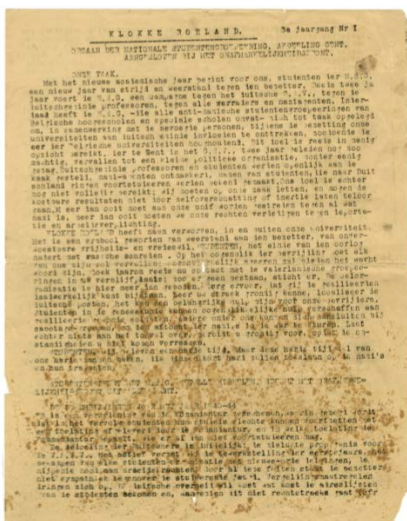
maar ook willen ze de onafhankelijkheid van studentenverenigingen bedwingen door onder meer het lidgeld in hun eigen zakken te steken. De relaties tussen beide verbitteren tot het GSV de beslissing neemt de V.G.K. als illegaal te bestempelen. De door de V.G.K. georganiseerde lezingen worden onmogelijk gemaakt, tot het gebruik van geweldsdreigingen toe. De GSV vormt autonoom een 'nieuwe' V.G.K., opgesteld door eigen

VANAF 1944: BEVRIJDING

In mei 1944, verlaten de Duitsers Gent. Na een aantal moeilijke beginjaren, hervat het studentenleven zijn gang.

Dronken struikelen op een kassei in de vroege ochtend, na een hevige filosofische discussie in de Overpoort: het blijkt zo vanzelfsprekend dat men niet kan bedenken dat dit ooit onmogelijk zou zijn geweest. Dat gebeurt bij iedereen, toch?

Met dank aan het Gentse Universiteitsarchief en de V.G.K.

"De geschiedenis van de collaboratie is geschreven door de verliezers"

INTERVIEW MET KOEN AERTS

door Ella Roose, Lieselotte Vandeputte, Pieterjan Schepens

Vorig jaar raakte Koen Aerts in menig Vlaamse huiskamer bekend als co-creator van de tv-serie *De Kinderen van de Collaboratie*. Onlangs bracht hij het aanvullende boek *De Kinderen van de Repressie* uit.

EEN MYTHISCH FENOMEEN

Collaboratie en repressie wekken nog steeds sterke gevoelens op bij veel Vlamingen. Welke mythes en verkeerde veronderstellingen heeft u kunnen weerleggen met uw onderzoek?

"De dominante beeldvorming in de veertig jaar na de oorlog is vooral dat de Vlaming gestraft is geweest en dat de Vlaamse Beweging op een onrechtvaardige manier de kop ingedrukt werd. Het zou een wraakoefening van de Belgische staat zijn met de bedoeling de Vlaamse Beweging te breken. En natuurlijk valt het cijfermatig moeilijk te ontkennen dat er meer Vlamingen dan Walen zijn gestraft. De collaboratie was simpelweg populairder in Vlaanderen dan in Franstalig België, ook omdat er meer Vlamingen dan Walen zijn. Wat niettemin vaak wordt vergeten, is dat de collaboratie in Franstalig België wel zwaarder werd bestraft. Er was variatie in de strafmaat, niet enkel tussen de taalgebieden maar ook in verschillende arrondissementen werden gelijkaardige dossiers op verschillende manieren beoordeeld en bestraft.

De overheid is daarom vlug begonnen met het beleid te harmoniseren. Dan kwamen er voorwaardelijke invrijheidsstellingen, genade, eerherstel, ad hoc wetgevingen. Aan het begin van de jaren zestig waren gevangenen grotendeels

leeg, konden mensen op eenvoudige manier hun rechten terugkrijgen, werden financiële sancties afgebouwd of kwijtgescholden. De idee van een anti-Vlaamse repressie zonder maat of einde sluit niet aan op de werkelijkheid. Het is een constructie die gevormd is door collaborateurs.

Die geschiedenis is hier vooral geschreven door de verliezers, niet door de winnaars. Zij kaderden de bestraffing van de collaboratie als repressie en spraken over repressieslachtoffers. Zo verschoof de focus van de misdaden tijdens de oorlog naar het 'monstrueuze' van de vervolging van collaborateurs. Uiteraard heeft men steken laten vallen in de vervolging van verdachten, maar je krijgt het met de

beste wil van de wereld in het buitenland niet uitgelegd dat de mensen die verantwoordelijk werden gehouden voor samenwerking met de bezetter algemeen als slachtoffers worden omschreven."

Hoe zat het dan met de rol van de Kerk in het hele collaboratieverhaal?

"Er heerst een idee dat de Kerk als instituut gecollaboreerd heeft en mensen actief aanzette tot collaboratie. De Kerk als instituut in België paste zich aan de omstandigheden aan maar hield zich buiten de collaboratie. Net als het communisme was het nationaal-socialisme de vijand, en vice versa. De Kerk heeft niet opgeroepen tot medewerking

Kinderen van de collaboratie

“

Je kan een klootzak zijn
in de collaboratie, maar
ook een brave bompa

met de bezetter. Het initiatief van een klein aantal lagere geestelijken die aanspoorden tot strijd aan het oostfront kan je niet veralgemenen.”

Heeft de repressie uiteindelijk gewerkt? Was het een goede reactie tegen niet alleen de collaboratie, maar ook tegen extreemrechts gedachtegoed in het algemeen?

“Meteen na de oorlog merkte je het fenomeen van straatrepressie op, waarbij het volk het heft zelf in handen nam om op te treden tegen collaborateurs. Je zag dat het volk mensen die verdacht waren, en zelfs hun familie en kinderen, op een erbarmelijke manier behandelde. Het was cruciaal dat de staat hierop reageerde door het monopolie van het geweld

terug naar zich toe te trekken. Als het staatsapparaat niet zo bestraffend had opgetreden dan had je een veel grotere mate van volksrepressie gehad.

De repressie heeft er effectief voor gezorgd dat fascistisch en nazistisch gedachtegoed zijn tanden verloor. Dat was ook niet zo moeilijk omdat nazi-Duitsland ook volledig op de knieën was gedwongen. Het is een andere kwestie of repressie tot een deradicalisering van de geesten heeft geleid. Voor een deel ex-collaborateurs was dit amper tot niet het geval, andere hebben zich wel herpakt. De collaboratie was immers een zaak van vooral jonge mannen die nog een heel leven voor zich hadden. Voor sommigen waren collaboratie en repressie een soort *rite de passage*,

waarna ze zonder omhaal verder gingen en tot inkeer kwamen. Niet iedereen uit de collaboratie is voor de rest van z'n leven radicaal voorstander geweest van alles wat naar nazisme of rechts-radicalisme neigt.”

LICHT, CAMERA, COLLABORATIE!

Was het eigenlijk doenbaar om alles voldoende te kaderen in een tv-serie?

“Ik wist van tevoren dat er compromissen nodig waren tussen de wetenschap enerzijds en tv maken anderzijds. Bij televisie werkt alles volgens andere wetten en codes dan het wetenschappelijk geschiedschrijven. Met televisiebeelden kan je gemakkelijk

gevoelens van herkenning opwekken bij de kijker. Die kracht van de verbeelding is iets wat wij, geschiedkundigen, met onze droge analyses veel minder uitspelen. Bij de serie *Kinderen van de collaboratie* kreeg ik zes afleveringen van telkens vijftig minuten, en een zevende met experts waarbij het iets vlotter ging om constructief kritiek te geven.

Als je die zes afleveringen zou uitschrijven, krijg je alles bij mekaar anderhalve pagina commentaarstem. Dat is zeer weinig om voldoende nuance en duiding te kunnen aanbrengen op de beelden en getuigenissen die het verhaal dragen. Je hebt bovendien op tv getuigen nodig die presentabel zijn en goed kunnen praten, en dus vaak geoefend zijn in hun narratief. Je zit ook daar met een soort filter die nood heeft aan extra historische kritiek. Ik had het geluk met een zeer flexibele eindredacteur en een goede productieploeg te mogen samenwerken, al bleef het een moeilijke oefening."

Wat heeft u anders gedaan in het boek ten opzichte van de serie? Heeft u daar bepaalde bewuste keuzes in gemaakt?

"Het boek vormt het onderzoek dat aan de basis ligt van de serie. Maar de serie is van format totaal verschillend van het boek. De serie is een soort bloemlezing van veertien getuigenissen, chronologisch-thematisch geordend en met de nodige binding via kritische commentaarstemmen en de geschiedenisles in de zevende aflevering. Het boek is een analyse van narratieve patronen gebaseerd op 150 interviews. In het boek wilde ik weg van de anekdotiek en het individuele dat in de serie te zien is. Ik had een boek kunnen uitgeven waarin de interviews gewoon uitgeschreven werden. Dat zou als zoete broodjes verkopen en is hapklaar voor iedereen die eens wil proeven van de geschiedenis rond de collaboratie, maar dat soort boeken zijn geen wetenschappelijke

analyses. Ik zie het als een vrucht van een van mijn postdoctorale mandaten om het naleven van die onderwerpen bij nazaten van collaborateurs te bestuderen en te analyseren."

IVOREN TOREN

Was het moeilijk om academisch werk te gaan vertalen in populaire media, zoals de serie, maar ook het boek?

"De keuze om academisch werk te vertalen in populaire media is enkel moeilijk als je je voorneemt om een academische carrière uit te bouwen, door een opportuiniteitskost. Er kruipt veel tijd in en die kan je niet spenderen aan de o zo belangrijk geachte A1-publicaties. Het was voor mij een duidelijke keuze waar ik geen spijt van heb. Ik word met belastinggeld betaald en kon zo eindelijk iets teruggeven aan de maatschappij. Daarnaast heb ik een ethisch-deontologische plicht om publiek over het onderwerp te rapporteren, om tegen te gaan dat bepaalde identiteitsconstructies of identiteitspolitiek die onderwerpen claimen om er een nieuw verleden van te maken dat een bepaald toekomstbeeld moet ondersteunen. We moeten waken over de toekomst van het verleden. Geschiedenis mag je niet overlaten aan politici, stemmingmakers, publicisten of commerciële bedrijven alleen. Ze brengen eerder een eenvoudig verhaal in plaats van een noodzakelijk complexe analyse, of ze hebben niet de middelen of het budget voor fundamenteel onderzoek.

Ik besef dat ik door die publieksgeschiedenis mijn cv academisch niet op punt breng, maar het is een persoonlijke principekwestie. Elk jaar bij de opening van het academiejaar hoor je in toespraken van bevoegde ministers en universitaire overheden over de belangrijke maatschappelijke rol van kenniscentra als de onze spreken. In de praktijk blijft het honoreren ervan

goeddeels beperkt tot het instellen van enkele prijzen wetenschapscommunicatie, hoewel je nochtans bijdraagt tot de uitstraling van je eigen huis. Opmerkelijk is dat vakken als publieksgeschiedenis en termen als wetenschapscommunicatie opgang maken in de laatste tien à vijftien jaar, net wanneer in de *slipstream* van de Bolognaverklaring internationalisering en publicatiedruk toenemen. Dat is betekenisvol. Wat vroeger voor vele wetenschappers een evidentie was, deelname aan het debat in de samenleving, krijgt nu een apart statuut als het manke broertje omdat het in de verdrukking komt door de publicatiecultuur. Door de outputfinanciering telt op het einde van de rit niettemin nog steeds vooral het economische rendement. Dat heeft in mijn ogen per definitie nog weinig te maken met onafhankelijke kennisverwerving en -verspreiding."

Wat heeft u in al uw ervaringen rond die verhalen het meest geraakt?

"Over het algemeen heeft de menselijkheid mij het meest geraakt. Wat ik heel graag vind, is dat ik via het verhaal van die kinderen een geheel nieuwe, intieme kijk heb gekregen op een kant van de collaboratie die ik nooit eerder had gezien. Ik maak om te beginnen een duidelijk onderscheid tussen de collaboratie en de collaborateurs. Vervolgens kan je een mens niet herleiden tot zijn houding of handelingen in de jaren veertig alleen. Achter de analytische categorie van de collaboratie gaat een volledige sociale geschiedenis schuil. Je kunt een klootzak zijn in de collaboratie, maar ook een brave bompa. Het raakt me hoe kinderen en kleinkinderen met die erfenis moeten omgaan. Die kennis die wij hen inlepen is vaak niet welgekomen, omdat het de brave ouders die ze kennen in verband brengt met een regime dat verantwoordelijk is voor een van de gruwelijkste misdaden ooit. Die cognitieve dissonantie vind ik interessant en ook zeer begrijpelijk."

Het reizend gezelschap

FACULTEIT ECONOMIE EN BEDRIJFSKUNDE KAMPT MET PLAATSTEKORT

door Evert Nerinckx, Catherine Hoffmann en Linus Vermeulen

cartoon door Bert Selleslagh

De Faculteit Economie en Bedrijfskunde (FEB) kampt met grote plaatstekorten. De infrastructuur van het faculteitsgebouw is niet voorzien op de stijgende studentenaantallen.

Van 2016 op 2017 was er een lichte daling in de inschrijvingscijfers aan de Faculteit Economie en Bedrijfskunde (FEB). Om dit goed te maken stegen die cijfers dit jaar de volle 12,9 procent, en dat terwijl het totaal aantal inschrijvingen aan de UGent daalde met zo'n 2 procent. De FEB moet nu ruimte bieden aan 1227 nieuwe bachelorstudenten, 140 meer dan vorig jaar. Hoe vangt de faculteit deze grote groep op?

IN STIJGENDE LIJN

"We zijn een beetje slachtoffer van het succes van onze richtingen op de markt", aldus professor Patrick Van Kenhove, decaan van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde. "Dat zijn richtingen waarmee ze heel snel werk vinden.

Sommige handelsingenieurs komen ze bijvoorbeeld al een job aanbieden in het tweede semester van hun tweede jaar. Als er volgend jaar nog eens 140 bijkomen, ja, dan weet ik eerlijk gezegd niet meer wat we zouden moeten doen." Volgens professor Ignace De Beelde, onderwijsdirecteur van de faculteit, is de toename van het aantal studenten aan de FEB een typisch gevolg van een goed draaiende economie.

De aanzwengelde economie is evenwel niet de enige verklaring. Van Kenhove: "Een aantal van onze disciplines doen het zeer goed op de wereldwijde Shanghai-ranking. Public management, bestuurskunde en eigenlijk alles wat te maken heeft met bedrijfskunde staat tussen de 50e en 75e plaats."

"Het grootste auditorium hier is Quetelet met 600 plaatsen. In de eerste gemeenschappelijke bachelor Economische Wetenschappen, Toegepaste Economische Wetenschappen en Handelsingenieur zijn er 79 studenten bijkomen. Daar zijn ze nu met 578, doe daar de mensen bij die nog vakken moeten hernemen en de studenten die hier en daar een keuzevak nemen, en doe daar tot slot de schakelaars nog bij. Je ziet dat je daar soms aan je limieten zit", aldus Van Kenhove.

TETRIS TIME

Het aantal studenten aan de FEB mag dit jaar dan wel gestegen zijn, het probleem van de lokalenverdeling stelt zich al langer. Annelies Roegiers, curricu-

lummanager en verantwoordelijke voor de lokalenverdeling aan de Faculteit Economie en Bedrijfskunde: "Er zijn altijd wel een aantal issues in opleidingen met grote studentenaantallen. We hebben ook pas zicht op die stijgende aantallen wanneer de inschrijvingen beginnen lopen, maar op dat moment zijn onze roosters al enkele maanden klaar. Dus dan is het soms ad hoc nog een beetje bijsturen en luisteren naar de lesgevers wat zij wel of niet willen."

Vaak worden lokalen en auditoria op andere faculteiten gebruikt, wat een heuse volksverhuizing teweeg brengt. De Beelde: "We zijn op zoek gegaan

“

Onze studenten moeten soms van de ene kant van Gent naar de andere kant

naar lokalen op andere locaties waar iets grotere groepen binnen kunnen, maar dat is natuurlijk een zeer complexe operatie en heeft op dit moment ook een aantal heel negatieve gevolgen. Onze studenten moeten bij wijze van spreken soms van de ene kant van Gent naar de andere kant." "Een reizend circus", zegt Van Kenhove ironisch.

"Onze faculteit zelf is al lang niet groot genoeg meer sinds de inkanteling van opleidingen zoals handelswetenschappen en bestuurskunde, vroeger hogeschoolopleidingen. Dat is een heel grote groep, maar de infrastructuur is niet aangepast",

zegt Roegiers. "Wij moeten ook elders lokalen kunnen gebruiken."

"Mocht elke faculteit andere richtingen weigeren in haar lokalen zouden we met een groot probleem zitten. In lokalen waar minstens driehonderd studenten kunnen zitten, bepaalt de centrale administratie wie op welk moment gebruiksrecht heeft op een bepaald lokaal. Dan hang je daar natuurlijk aan vast en moet je onderhandelen met andere faculteiten wanneer roosters toch niet blijken te kloppen", vertelt Roegiers.

STOELENDANS

De Beelde wijst daarnaast op een ander probleem, dit keer wat betreft het beruchte 'activerend leren': "Interactief werken met groepen veronderstelt dat je een opstelling hebt die je kan aanpassen aan de didactische werkvorm die je op dat moment gaat gebruiken. Met andere woorden; je moet los meubilair hebben, tafels en stoelen voor groepsgroottes van 50 tot 60 man. In de universiteit zijn er heel weinig auditoria waar men los meubilair heeft. In onze faculteit hebben we er geen enkele."

"We hebben dit jaar gevraagd aan Directie Gebouwen en Facilitair Beheer (DGFB) om extra stoelen te mogen plaatsen. Als studenten zien dat er

onvoldoende plaats is, lopen ze gans de verdieping rond en vragen ze in bureaus of ze een stoel mogen gebruiken en op den duur staat het gebouw vol met stoelen die van overal komen", zegt De Beelde. Ook Roegiers vertelt ons over heuse stoelendansen: "Vorige week hadden we een brainstorm met honderd-zestig man waar we de hele dag in kleine groepjes hebben gewerkt. We hebben een volledige gang heringericht met tafels en stoelen."

PERSONEEL

Het monitoraat van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde staat bekend om het goede werk dat ze levert en de nauwe band die ze heeft met de studenten. Maar ook daar ondervinden

“

Je moet los
meubilair hebben

ze momenteel extra last. "Het monitoraat, trajectbegeleiding, stagebegeleiding. Al die diensten worden geconfronteerd met die toename van het aantal studenten", aldus De Beelde. "Van de 6800 studenten zijn er zo'n 4000 studenten die in een

GIT (geïndividualiseerd traject) zitten. Je kan je voorstellen hoe druk de agenda's van de trajectbegeleiders zijn, GIT'ers krijgen immers individuele begeleiding. We werken nu met een elektronisch reservatiesysteem en proberen een aantal dingen op het vlak van studiebegeleiding op te lossen met groepssessies in plaats van met individuele begeleiding, maar zelfs met die maatregelen neemt de druk enorm toe."

Het blijft niet bij het monitoraat en de begeleiders. "Als je kijkt in voltijdse equivalenten, is de student-stafratio nu 39,5 op 1. Twee jaar geleden, toen die ratio nog 37 op 1 was, werd ons bij de internationale visitatie voor de opleiding Public Management gezegd dat we die ratio moesten terugdringen naar de Europese normen, namelijk 25 op 1. Als ons dat niet lukt kunnen we onze accreditatie verliezen", legt Van Kenhove een pijnlijk zeer bloot. Toch blijft hij optimistisch: "Gelukkig komt er nu al wat extra personeel bij. Men gaat dit jaar ook aan een nieuwe personeels-sleutel werken, maar al die stijgingen zitten hier eigenlijk nog niet in."

De waslijst aan problemen is daarmee nog niet ten einde, ook de proffen komen onder druk. Van Kenhove: "Als je rekent dat er hier elk jaar een 1250 studenten

BLANDIJN, 2019

afstuderen die allemaal een masterproef maken, dat weegt zwaar door. Ik hoor in sommige faculteiten professoren of dokter-assistenten praten over hoeveel werk ze wel niet moeten steken in twee masterproefstudenten. Bij ons heeft een gemiddelde prof er twintig."

OPLOSSINGEN

Mogelijkheid om het gebouw van de faculteit zelf uit te breiden is er niet. De duurzame oplossingen moeten dus in andere hoek gezocht worden. Om tegemoet te komen aan het 'reizend circus' zijn de lesroosters zoveel mogelijk afgestemd op elkaar om springuren te vermijden. Daarnaast opperde De Beelde bijvoorbeeld dat in de lesprogrammatie de afstanden tussen de verschillende

leslokalen beperkt gehouden kunnen worden tot een straal van een aantal honderd meters rond de faculteit. "Zo kunnen proffen hun les effectief starten bij het startmoment en moeten ze ook niet wachten op een substantieel deel van de studenten dat nog onderweg is."

Een andere mogelijke oplossing is

“

Bij ons heeft een
gemiddelde prof twintig
masterproefstudenten

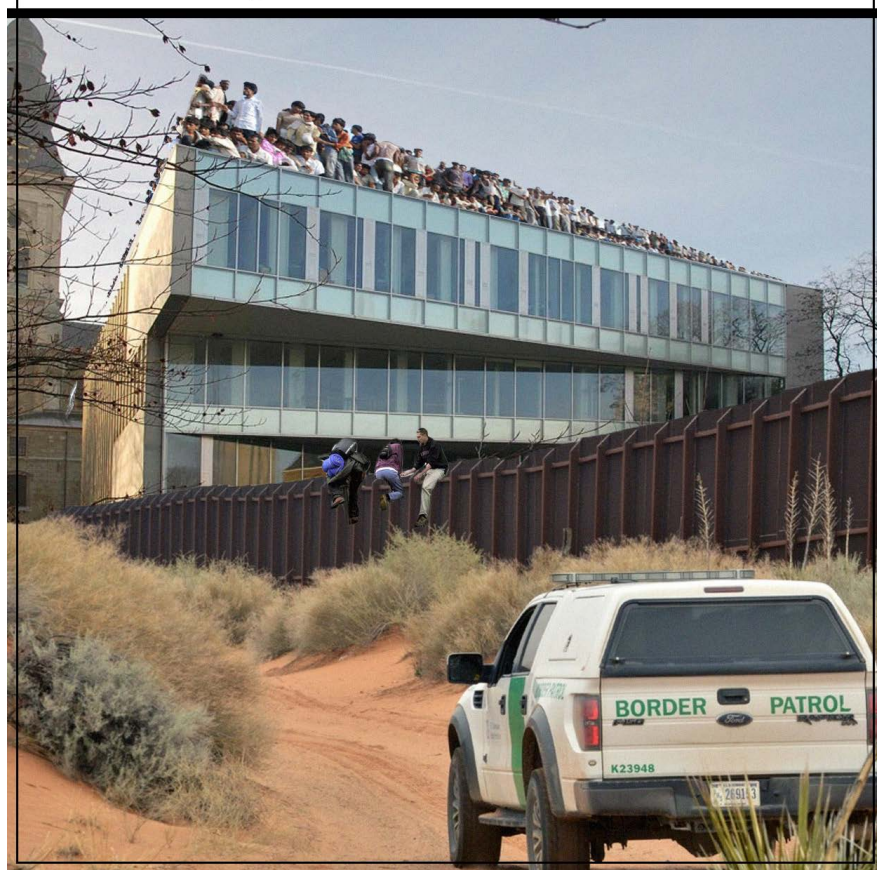
misschien te vinden in lesopnames. Van Kenhove: "Positieve effecten zie ik heel duidelijk, ik merk dat de slaagcijfers

enorm stijgen. Voor mensen die op een of andere manier de les niet kunnen volgen is dat zeker een goede zaak, ze kunnen dan tijdens de week de lesopnames bekijken. Studenten vertellen me zelf hoe handig lesopnames wel niet zijn. Als je eens iets niet goed mee hebt, kan je vlak voor het examen de les nog eens bekijken." De vraag blijft echter of dit überhaupt wel een oplossing is: "Het uitgangspunt zou natuurlijk moeten kunnen zijn dat de universiteit voor elke student een plaats heeft in haar auditorium", benadrukt De Beelde. "Maar als je op een bepaald moment geconfronteerd wordt met een snelle groei... Infrastructuurwerken kosten natuurlijk tijd."

Ook het streamen van lessen, namelijk het filmen van een les en die gelijktijdig laten afspelen in een ander auditorium, is een piste die sinds vorig jaar bewandeld wordt voor enkele vakken. "Na twee lesweken stopt dit wel, omdat er dan al een pak minder studenten naar de les komen", aldus Roegiers. "Het is dus niet de bedoeling om dat permanent te maken."

Het universiteitsbestuur keurde onlangs een project goed om het auditoriumbeheer, dat momenteel in Centauro zit, in de toekomst efficiënter te laten verlopen. Bij dit project zijn heel wat ervaringsdeskundigen betrokken, zodat in het nieuwe systeem met zoveel mogelijk parameters rekening gehouden kan worden. Roegiers ziet het alleszins rooskleurig: "Laten we het zeker positief formuleren, het universiteitsbestuur is zich bewust van het probleem, anders hadden ze dat project niet goedgekeurd. Het is een hele uitdaging, we hebben een grote universiteit, maar ik denk dat er zeker wel opportuniteiten zijn."

campus economie circa 2020

Spoiler alert

door Nicky Vandeghinste

Enkele weken geleden vroeg iemand me wat ik deed in het leven. Zij, een Oostenrijkse van eind de twintig, woont in Brussel en bevindt zich in de hogere rangen van een Europese organisatie. Ik vertelde haar aanvankelijk vrij trots dat ik net aan mijn tweede masterdiploma zou beginnen. Ze volgde op met de standaard opvolgvraag: wat ik dan met mijn diploma's zou doen. Eigenlijk weet ik dat nog niet. Met ervaring in verschillende organisaties in een aantal sectoren en mijn papiertjes van de universiteit heb ik mijn opties wijd open liggen, en daar ben ik vrij trots op. De Oostenrijkse daarentegen kon geen duidelijkere frons op haar gezicht toveren. Weet ik dan helemaal niet waar ik naartoe ga? Heb ik dan geen plan? Ze probeerde me wanhopig een angst voor mijn onzekere toekomst aan te praten. Er ontstond bij haar paniek in mijn plaats.

Nu verwacht je dat hier een uiteenzetting volgt over hoe ik sindsdien begonnen ben aan een vijfjarenplan om mijn perfecte toekomst uit te bouwen. Toen ik zeventien jaar was zou ik in vier jaar een master behalen in de grafische vormgeving en daarna aan de slag gaan als freelancer. Hoewel ik gestart ben aan het KASK, volgde anderhalf jaar later het oordeel dat ik dan toch onvoldoende talent had en ik beter mijn plan zou aanpassen. Toen ik negentien was zou ik dus in vier jaar een master in de bestuurskunde halen, me niet te veel laten afleiden en flink studeren, en daarna waarschijnlijk ambtenaar worden. Spoiler alert: we zijn vijf jaar verder en ik ben geen ambtenaar. Het oordeel over mijn thesis was

dat ik er misschien beter nog een jaar tijd mee zou doorbrengen.

Had je me vijf jaar geleden gezegd dat ik nog in dichte aanraking zou komen met het studentenleven, door Europa zou reizen als jongerenvertegenwoordiger, zou schrijven voor een studentenblad en zou beginnen aan een tweede masterdiploma, had ik je gek verklaard. En dan vertel ik negentienjarige Nicky nog liever niet dat ik onlangs in een *rave cave* was, zat geworden ben tijdens een spelletje Levensweg en naar de Beiaardcantus ben geweest. De

“
Ze probeerde me
wanhopig een
angst voor mijn
onzekere toekomst
aan te praten.

Beiaardcantus! Mijn mislukte plannen hebben me herhaaldelijk de dieperik in gesleurd. Er zijn veel tranen gevloeid en ik heb lang moeten nadenken over wat ik in godsnaam zou doen eens alles anders uitdraaide dan ik wou. Maar de dingen die de afgelopen jaren fantastisch maakten waren ook

allerminst voorzien.

Vroeger focuste ik maar al te graag op mijn doelen, en dan nog het meest op diegene die ik niet haalde. Ik zeg niet dat ik tegenwoordig al mijn geld er tegenaan gooi en mij niets van mijn studiepunten aantrek. Ik leef wel in het nu wetende dat er een toekomst komt. Een toekomst waarvoor ik best studeer en geld aan de kant zet, maar die nog alle kanten uit kan. Eerder dan doelen, probeer ik me steeds mijn waarden voor ogen te houden. Ik wil een goede vriendin zijn voor mijn omgeving, een verschil maken door mijn engagementen en studies, en plezier maken. Ik weet niet in welke richting deze waarden me zullen leiden, maar zeg het me alsjeblieft ook niet. Het zou de verrassing verpesten.

Breid je brein uit!

Lees nu Het Laatste Nieuws voor maar € 9,95/maand

68%
korting

Surf naar **hln.be/student**

HLN HET
LAATSTE
NIEUWS

The Schamper Times

door Wout Vierbergen

MAANDAG 22 OKTOBER THERMINAL, HOVENIERSBERG, 9000 GENT NR. 3675

Studentenvertegenwoordigers heb je in alle soorten en maten, maar één ding hebben ze gemeen: ze proberen er in allerhande commissies, raden en organen over te waken dat de belangen van iedere student behartigd worden. Quis custodiet ipsos custodes? Een tweewekelijkse update in het reilen en zeilen van onze stuvers.

OP DE ROOSTER GETELD

Net als in het Driekoningenliedje, lijkt het soms wel dat de UGent zijn lokaalbezetting op de rooster telt. Grote auditoria die vaak onderbezet of ongebruikt zijn, kleine auditoria met te veel studenten, faculteiten die kampen met te weinig lokalen... Er zijn nogal wat problemen met de manier waarop momenteel lokalen en lessenroosters vastgelegd worden. Volgens sommigen is het bovendien een wonder dat er aan onze universiteit nog lessen en examens gepland kunnen worden aangezien het een zeer verouderd en manueel systeem is dat op elke faculteit individueel gehanteerd wordt. Er is echter een ambitieus project opgezet door de universiteit om hier verandering in te brengen. Over twee jaar wil de UGent alle lessen en examens inroosteren via een nieuw centraal systeem. Dit moet ervoor zorgen dat alle infrastructuur zo

optimaal mogelijk benut wordt en fietstochtjes tussen twee lessen door tot een minimum herleid kunnen worden. Woensdag 24 oktober vindt de werkgroep Inroostering plaats, georganiseerd door de Gentse Studentenraad, waar ook logistiek beheerder Jeroen Vanden Berghe de plannen uit de doeken zal doen.

BEIAARDCANTUS

Afgelopen woensdag vond een van de hoogdagen van het Gentse studentenleven plaats. Meer dan 1200 studenten verzamelden zich onder de Sint-Baafstoren voor een zangstonde onder begeleiding van de beiaard. Ook de Gentse Studentenraad (GSR) was aanwezig om te genieten van de festiviteiten die zij mee ondersteunen. Wie goed keek kon tussen de vele kielen ook enkele GSR-truien spotten van studentenvertegenwoordigers die dit studentikoos gebeuren volop in zich opnamen

en mee de 104 vaten bier hielpen ledigen.

SPAGHETTIMONSTER

“De brugspaghetti is slecht geworden! De saus is te waterachtig en de prijs is gestegen.” De universiteit heeft geraakt aan de populairste brugmaaltijd en zal dit geweten hebben. Meer dan 3000 studenten protesteerden op Facebook tegen het ‘spaghettischandaal’ en eisten hun lekkere spaghetti terug. De Dienst Maaltijdvoorzieningen heeft zich inmiddels geëxcuseerd voor de gebrekkige communicatie en heeft laten weten dat de prijsstijging komt doordat de grondstoffen van de geliefde spaghetti duurder geworden zijn. Aangezien de leverancier van de saus vastligt zal er niet snel iets aan de smaak kunnen veranderen. Mogelijks kan het flesje Tabasco uw toevluchtsoord zijn.

Studeren in Azië, een olympische sport

door Jan Emiel Cordeels en Dries Blontrock, cartoon door Bert Selleslagh

Wie denkt dat studeren aan de UGent al zwaar is, mag van geluk spreken dat hij niet in Oost-Azië leeft. Daar ligt de lat om toegelaten te worden aan een universiteit veel hoger dan in België. Hier kun je met je ASO-diploma in de hand bij wijze van spreken over de lat heen stappen, terwijl je in Azië best een professioneel hoogspringer bent.

Oost-Azië is een dichtbevolkt en uitgestrekt gebied, maar er heerst een grote welvaarts kloof. Daarom liggen de inschrijvingscijfers er niet zo gigantisch hoog. Zeker niet als je deze vergelijkt met de cijfers in de Europese Unie of de Verenigde Staten. De welvaart is hier echter niet de enige reden voor: ook de zware ingangsexamens aan de universiteiten daar spelen een rol. Dit is toegegeven niet voor alle landen zo - Hong Kong, Singapore en Zuid-Korea staan bekend voor hun kwalitatieve universiteiten met loodzware ingangsexamens, maar hebben allen ook zeer hoge inschrijvingscijfers. Ook opvallend is het feit dat deze landen, en Oost-Aziatische landen in het algemeen, steevast hoog scoren op IQ-ranglijsten. De wereldwijde top vijf wordt zelfs helemaal door landen uit deze regio ingevuld. Dit is duidelijk een teken dat de kwaliteit van de universiteiten, en het onderwijs in zijn geheel, zeer hoog is. Volgens velen is dit te danken aan de strenge ingangsexamens die het kaf van het koren scheiden en ervoor zorgen dat alleen degenen met de hoogste kans op slagen kunnen toetreden tot het hoger onderwijs.

HET RECHT VAN DE STERKSTE

"Er is een hoge druk op Koreaanse studenten om zich in te

schrijven aan de universiteit", zegt **Yewon Kim**, die studeert aan de Sunkyunwanuniversiteit. "Deze hoge *peer pressure* leidt tot zeer hoge inschrijvingscijfers bij alle universiteiten in de omgeving", aldus **Soomin Kim**, student geneeskunde aan de universiteit van Seoul. Zo zouden 95% van de Koreanen een universitaire opleiding volgen, dit verschilt van België, waar ongeveer 75% voor een tertiair diploma gaat.

Door deze hoge inschrijvingscijfers is er niet alleen een hoge druk om toegelaten

“

Het feit dat elk slecht feit de doodsteek kan betekenen voor een verdere carrière helpt ook niet meteen

te worden, dus om te slagen voor de bikkelharte toegangsexamens, maar ook een hoge druk om eruit te springen ten opzichte van de medestudenten. "Vaak betekent dit niet alleen excellente cijfers behalen, maar ook buitenschoolse activiteiten ondernemen die te maken hebben met de richting die de student graag zou doen", zegt Soomin Kim. De reden hiervoor is dat zeer veel studenten een (bijna) perfecte score halen in het secundair waardoor een goede student,

zelfs met een score die in België geweldig zou zijn, in het hoger onderwijs maar een van de vele studenten is, en daarin zijn de Oost-Aziatische universiteiten niet geïnteresseerd. Zij willen een speciale, unieke student binnenhalen, die eruit springt. Clubs en verenigingen georganiseerd rond wiskunde, wetenschappen en informatica zijn bijgevolg talrijk en hebben gewoonlijk hoge ledenaantallen.

"Veel studenten proberen zelfs nog een voetje voor te krijgen op de rest door, nog voor ze ooit op de universiteit geweest zijn, al een stageplek te zoeken. Het is ook niet abnormaal voor jongeren uit het secundair om een onderzoekspaper te schrijven", merkt Soomin Kim nog op. En dat alles gebeurt terwijl ze zich voorbereiden op hun cruciale ingangsexamen.

STUDEERVERSLAAFD?

Een eerste voorwaarde om toegelaten te worden in de meeste richtingen aan een Oost-Aziatische universiteit is dus slagen voor dat befaamde ingangsexamen. Maar alleen daarvoor slagen volstaat niet, want om aanvaard te worden, moeten studenten ook een hoge score halen in het secundair onderwijs. Aan het merendeel van de universiteiten haalt een student, die op de middelbare school gemiddeld lager dan 80% scoorde,

de selectie niet. Elke slechte toets kan dus de kansen van een student om naar de universiteit te gaan kelderen.

Om aan al deze vereisten te kunnen voldoen, besteedt de gemiddelde Oost-Aziaat een heel groot deel van zijn tijd aan zijn studies. Soomin Kim bevestigt dit: "Ik spendeerde tijdens mijn middelbare schooltijd tien tot twaalf uur per dag aan mijn studies. Nu ik aan de universiteit bezig ben, studeer ik veel minder: zo'n twee tot drie uur per dag." Bij ons gaat het er doorgaans omgekeerd aan toe.

KIEZEN VOOR KWALITEIT

"De kwaliteit van de verschillende universiteiten varieert natuurlijk van universiteit tot universiteit," zegt Soomin

Kim, "maar er kan wel een duidelijk verschil getrokken worden tussen de private en publieke universiteiten." De private universiteiten zijn in dit geval de meer prestigieuze, duurdere optie, zoals in de VS, waar de kwaliteit van het onderwijs aan gerenommeerde universiteiten zoals Harvard en Yale veel hoger ligt dan bij andere. De keuze van universiteit is zeer belangrijk voor de verdere studies. De kwalitatieve universiteiten zijn inderdaad moeilijker om aan toe te treden, maar ze bieden vaak ook een meer uitgebreid gamma aan mogelijke richtingen en stageplekken.

STERVEN VAN DE STRESS

Dit systeem legt natuurlijk een enorme druk op de schouders van studenten over

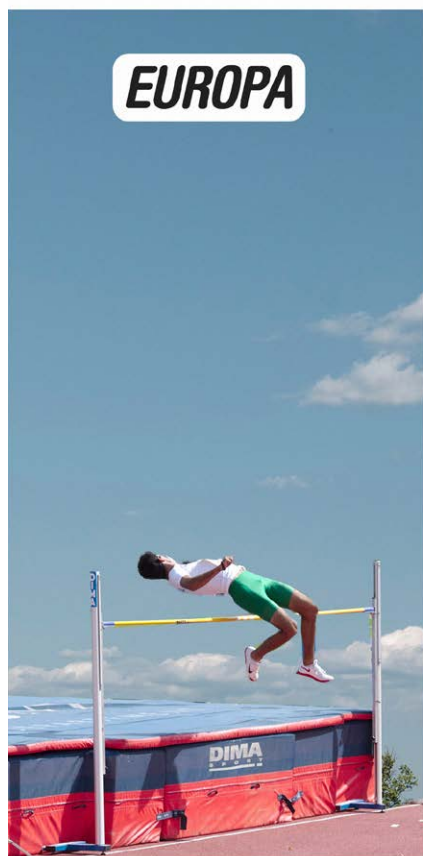
heel Oost-Azië. Het feit dat elk slecht cijfer de doodsteek kan betekenen voor een verdere carrière, helpt ook niet meteen. De studenten in het Oosten offeren vaak al hun vrije tijd op om toch maar hun droom te kunnen najagen. Dit resulteert in gigantisch veel stress, en die stress kan soms fatale gevolgen hebben. Verschillende wetenschappelijke onderzoeken hebben uitgewezen dat die stress in een behoorlijk aantal gevallen,

“

Vele studenten proberen zelfs nog een voetje voor te krijgen op de rest door, nog voor ze ooit op de unief geweest zijn, al een stageplek te zoeken

rechtstreeks of onrechtstreeks, leidt tot zelfdoding. In 2017 ontnamen in Zuid-Korea 451 studenten, over alle schoolinstellingen heen, zich van het leven. Stress wordt als een factor gezien die daar sterk in meespeelt. Ook in Japan eist de stress zijn tol. Daar hebben een op de vier middelbareschoolstudenten ooit al met een depressie te kampen gehad en is zelfdoding sinds 2014 de dominante doodsoorzaak bij jongeren. Dit is natuurlijk niet geheel te wijten aan de zware studies, maar het draagt er zeker aan bij.

Studeren in...

Streek van de week

SCALDIS

door Arthur Jacobs en Daan Van Cauwenberge

Elke streek heeft zo zijn bijzonderheden. In Ieper gooien ze katten van de toren, in Geraardsbergen eten ze mattentaarten en Aalst is doordrenkt met marginaliteit. Wij voeren elke editie de meest prominente clichés aan een regionale club en zien hoe zij die verteren.

Scaldis

Streek: Dendermonde

Opgericht in 1933

Clubcafé: 't Putje

Praeses **Axel Deckmyn**, communicatieverantwoordelijke **Luna De Vuyst** en sportverantwoordelijke **Alexander De Meyst** zijn aan het woord.

Hey daar skaantjes, enkelingen beweren wel eens dat Dendermondenaren conservatief zouden zijn. Is er daar iets van aan?

Axel: "Ja, toch wel. In onze club wordt traditie altijd erg hoog in het vaandel gedragen. Ze vragen me wel eens: 'Waarom zetten wij ook geen namen op de linten? Waarom zus? Waarom zo?' In Scaldis proberen wij die tradities

die al vijftachtig jaren in ere gehouden worden, toch wel vast te houden."

Alexander: "Of bijvoorbeeld kielen. Die doen wij eigenlijk ook niet aan."

Axel: "Andere studentenverenigingen gebruiken dat. Scaldis niet. Want dat is vuil en dat wordt gestolen. Maar aan de andere kant proberen wij ook als studentenclub vernieuwend te zijn. Met nieuwe concepten proberen we de Dendermondse jeugd aan te spreken."

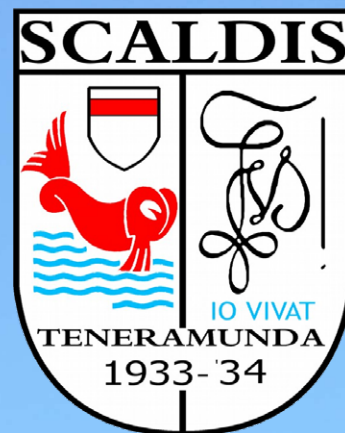
Wat zeggen de andere verenigingen van het SeniorenKonvent vaak over jullie?

Alexander: "Dat is meestal wel ludiek toch?"

Axel: "Ja, als we bijvoorbeeld bij de **Wase club** (de SK-vereniging voor Waaslanders, *red.*) toekomen, dan hoor ik altijd "Fuck Scaldis!". Maar dat is om te lachen. Scaldis is altijd wel zeer prominent aanwezig geweest binnen het SK, dus als mensen iets negatiefs zeggen over ons, dan is meestal omdat ze willen zijn zoals wij. *Haters gonna hate, because they ain't us!*"

Voldoende ernst. Laten we een spelletje spelen. Fuck, marry, kill met drie mannen die in Dendermonde

Scaldis

geboren zijn: Philippe Geubels, Guy Verhofstadt en Dries Van Langenhove.

Axel: "Voor *Fuck*, zeker **Philippe Geubels. Marry, Guy Verhofstadt.** En voor *Kill*: **Dries.** Sorry Driesje, studentenverenigingen moeten apolitiek zijn."

Ik heb gezien op het internet dat jullie ook een eigen tijdschrift hebben, de *Galm*. Is dat kwalitatiever dan *Schamper*?

Axel: "Luna, verdedig uw *Galm*!"

Luna: "Ik kan mij daar niet echt over uitspreken. Ik heb *Schamper* nog niet zo

vaak vastgehad. Ik doe de hele *Galm* op mijn eentje. Wij hebben in ieder geval maar één persoon nodig voor de taak, jullie een hele redactie!"

Leeft de rivaliteit met Aalst nog steeds?

Axel: "De rivaliteit? Niet zo sterk meer als vroeger. Ik vond het wel grappig hoe Moeder Oilsjterse twee weken geleden in *Schamper* zei: "Het is altijd zo'n beetje gezonde rivaliteit, maar achteraf gaan we samen een pint pakken" Ik kan mij niet herinneren dat wij ooit met Aalst pinten zijn gaan pakken eigenlijk. Onze rivaliteit is niet bedoeld om te polariseren, maar

heeft in het verleden wel echt al voor ludieke momenten gezorgd."

Maar ondertussen is het dus al even geleden dat er nog eens zo'n grote grap heeft plaatsgevonden?

Axel: "Als wij echt willen staven dat er een gezonde rivaliteit is, dan vind ik wel dat Scaldis eens met iets nieuws op de proppen mag komen (*lacht onheilspellend*)."

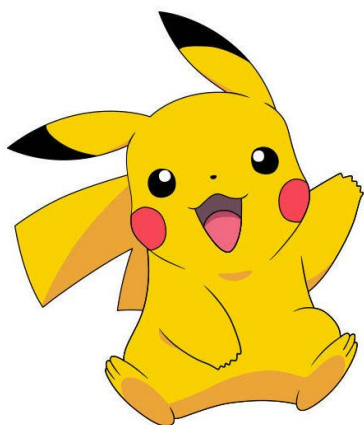
THE WALKING DEAD COCKROACHES

Zet jij het op een lopen wanneer een wesp bij je in de buurt komt? Wees dan maar blij dat je geen kakkerlak bent. Die zijn namelijk de uitverkoren prooi van de juweelwesp, een tropische wespensoort. De horror begint bij de neurotoxine die de wesp met chirurgische precisie inspuit in het brein. Vanaf dan heeft de wesp de kakkerlak in zijn macht: het slachtoffer staakt zijn poging tot vluchten en is als het ware een zombie. De kakkerlak laat zich vervolgens ingraven met een

wespeneitje. Het gif zorgt ervoor dat de kakkerlak niet sterft vooraleer de larve zich heeft kunnen voeden. Na zes weken volgt de climax: als een echte *chestbuster* uit de *Alien*-reeks graaft de volwassen wesp zich uit het karkas van de kakkerlak. Slecht nieuws voor wie bang is van wespen, maar goed nieuws voor alle kakkerlakenhaters!

GO PIKACHURIN, IK KIES JOU!

Wetenschappen en woorden, het is een combinatie die vaak vloekt. Toch zijn er onderzoekers die creatief omspringen met de naamgeving van hun laatste ontdekking. Zo ook de Japanse onderzoeker **Shigeru Sato**, die in ons oog een eiwit ontdekte dat de transmissie van signalen naar onze hersenen versnelt. Hij noemde dit eiwit 'Pikachurin'. Nog belangrijker is het eiwit 'sonic hedgehog', genoemd naar de bliksemsnelle, blauwe egel. Dit eiwit

speelt een belangrijke rol in de ontwikkeling van ons lichaam en zorgt ervoor dat al je ledematen en organen zich op de juiste plaats bevinden. Minder passend was de oorspronkelijk naam van het gen: 'Pokemon'. **The Pokemon Company** kon er namelijk niet mee lachen toen hun naam gelinkt werd aan een kanker-verwekkend gen, en het researchteam moest noodgedwongen op zoek naar een andere naam: 'Zbtb7'.

SOYUS THINK YOU CAN LAND?

Het zat vorige week niet mee voor de ruimtevaartgemeenschap. Wat een routinevlucht had moeten zijn, eindigde in een noodlanding die astronauten **Nick Hague** en **Alexey Ovchinin** gelukkig overleefden. De Soyuz MS-10, een Russische ruimtecapsule, was op weg naar het International Space Station (ISS), toen zich op vijftig kilometer hoogte een storing voordeed. De boosterraket van de Soyuz kon niet losgekoppeld worden van de capsule. De

bemanning werd automatisch gewaarschuwd en een veiligheidsmechanisme stuurde de capsule opnieuw richting aarde. De mislukte lancering heeft vooral invloed op de toekomst van het ISS. Daar zit momenteel een driekoppige bemanning die ten laatste in januari terugkeert naar aarde. Indien er tegen dan geen nieuwe astronauten aanwezig zijn, zal het ISS voor het eerst onbemand zijn sinds november 2000.

DOKTER SCHAMPERSTEIN

DE DRAAK STEKEN MET WETENSCHAP

door Iris Pottie

illustratie door Emilie Devreese

Niet elke wetenschapper houdt zich bezig met proefbuizen, deeltjesversnellers of lasers. Dr. Schamperstein kiest voor een theoretische aanpak en baant zich een weg door formules, berekeningen en kennis om zijn licht te schijnen over een prangende maar absurde vraag.

Menig student komt het wel eens tegen: de lucifers zijn op net wanneer je een bunsenbrander, gasfornuis of sigaret wou aansteken. Dat is vervelend. Soms zelfs zo vervelend dat je begint te koken van woede tot er stoom uit je oren komt. Toch zullen wij nooit het punt bereiken dat we effectief vuurspuwen. De mens is daar simpelweg niet toe in staat. Waar de mens niet in slaagt, is echter kinderspel voor de draak. Maar hoe doet deze dat toch?

Voor vuur zijn er drie belangrijke benodigdheden: brandstof, zuurstof en een warmtebron. Men kan ervan uitgaan dat zuurstof aanwezig is in de omgeving van de draak. Deze leeft immers op aarde, waar de atmosfeer twintig procent zuurstof bevat. Er resten dus wel nog twee zaken die de draak zelf moet voorzien.

VLAMMENMACHINE

Een brandstof voor vuur is helemaal niet zo moeilijk te vinden. Tijdens de vertering van de draak, maar ook bij die van andere dieren, worden lange koolstofketens afgebroken tot kortere ketens. Hierbij komt energie vrij, maar dat is niet zo interessant. Het interessantste zijn de korte koolstofketens, gezien daar het potentieel voor brandstof in ligt. Indien uit deze kortere ketens methaan wordt gevormd is de brandstof een feit! De

draak slaat al dit methaan op in een apart soort kamer, het brandstoforgaan genoemd. Naast methaan zijn zwavelhoudende eiwitten in het bloed een brandstof. Het bloed van een draak is algemeen gekend als extreem zwavelhoudend. Dit is geweten door de geur die drakenbloed heeft na een onthoofding. Om deze reden dacht men vroeger dat draken rechtstreeks uit de hel kwamen. Nu weet men beter: de draak heeft zo veel zwavel in zijn bloed om deze als brandstof te laten fungeren. Voor de rest heeft dit dier niets met de duivel gemeen.

De warmtebron van de draak kan verschillende oorsprongen hebben. De meest voor de hand liggende is een eenvoudige, exotherme chemische reactie. Hierbij voegt de draak waterstofperoxide toe aan hydrochinon. Er worden hierbij chinonverbindingen, gas en een grote hoeveelheid warmte gevormd. Deze warmte kan dan gebruikt worden om vuur te maken. Een andere mogelijkheid is wrijving: de draak speelt met de wrijving van de lucht en produceert zo een aanzienlijke hoeveelheid warmte.

HITTESCHILD

Met deze theorie zou het niet eens zo moeilijk zijn om vuurspuwende mensen te creëren. Er is echter een

probleem. De mens is niet bestand tegen extreem hoge temperaturen en zou gewoonweg zijn mond verbranden. Deze deficiëntie van het menselijk lichaam is voor de draak geen enkel probleem. Hij beschermt zich door een dikke laag schubben, die niet alleen zijn volledige huid maar ook de binnenkant van zijn bek bedekt. Daarbovenop heeft de draak een ander soort cellen in zijn bek. Deze cellen verschillen in het celmembraan: normale cellen hebben een beperkte hoeveelheid fosfolipiden. Dit garandeert een soepeler celmembraan, maar maakt de cel gevoeliger voor warmte. De draak aan de andere kant, heeft gewoon erg veel fosfolipiden wat de cellen beter beschermt tegen extreme omstandigheden, zoals een vuurtje in de bek.

Wegens het extreem onaantrekkelijk zijn van een geschubde mens, zal deze zich nooit voortplanten. Deze mens zal meteen uitgeselecteerd worden, waardoor er geen mogelijkheid is de mens te laten vuurspuwen. De enige mogelijkheid voor de mens om zelf vuur te maken is dus via lucifers of een aansteker. Wanneer hij deze vergeet of wanneer ze op zijn, stelt zich een probleem dat hij verstandelijk zal moeten oplossen. Tot nog toe heeft dit voor geen verdere problemen gezorgd.

Gent: step up your game

door Antoon Van Ryckeghem, Luna Nys
foto's door Wout Vierbergen

Begin dit academiejaar kreeg onze prachtige hoofdstad Brussel een upgrade waar wij alleen maar van kunnen dromen. Het Amerikaans bedrijf Bird lanceerde een honderdtal elektrische deelsteps waarmee iedereen zich in mum van tijd kan verplaatsen voor slechts vijftien cent per minuut. Enkele weken geleden volgde Antwerpen, wat een duidelijk signaal geeft dat Gent niet kan achterblijven. Zijn deze steps echt zo wonderbaarlijk als ze klinken en zijn de Gentse wegen wel klaar voor deze revolutie?

Na deelauto's en deelfietsen volgt nu ook hét vervoersmiddel der vervoersmiddels: de elektrische step. Meerdere Amerikaanse start-ups, waaronder **Lime** en **Bird**, scheren momenteel hoge toppen op de beurs door dit simpele, maar baanbrekende concept. Het idee is eenvoudig: een bedrijf verspreidt een bepaald aantal elektrische steps over de stad, die gebruikers via een app kunnen ontgrendelen voor een kleine startprijs. Daarna kunnen ze op ongezien grave wijze de stad doorkruisen tegen een topsnelheid van maximum achttien kilometer per uur. Hier hangt dan nog een bijkomende kost per kilometer aan vast en de beperkingen dat ze enkel gebruikt mogen worden door volwassenen en niet werken tussen negen uur 's avonds en zeven uur 's ochtends. Door de laagdrempelige app en het grote gemak zijn de steps enorm populair in Amerika, en steken ze nu stilaan het water over om Europese steden te komen veroveren.

VOGELSPOTTERS

Zoals in veel deelsystemen het geval is, kunnen ook hier de gebruikers van

het platform er iets aan verdienen. Elektrische steps laden uiteraard zichzelf niet op en ook het bedrijf in kwestie neemt die taak niet op zich. Hiervoor rekenen ze op de inwoners van de steden zelf. Wie een step mee naar huis neemt en deze oplaadt, ontvangt daarvoor een vergoeding van vijf tot twintig euro, afhankelijk van de afstand waar de step staat en hoeveel de batterij moet worden

“

Een prestatie die
zonder step onmogelijk
was geweest

opgeladen. Het is dan ook geen dom idee om op zoek te gaan naar een kot waar de kosten inbegrepen zijn, al is de kans groot dat je niet de enige zal zijn die deze mooie bijverdienste heeft opgemerkt. Op sommige plaatsen in Amerika is er dan ook een enorme strijd tussen zogenaamde 'Bird Hunters', die om ter

snelst steps willen bemachtigen en hier best wel wat voor over hebben.

Anderzijds zijn er ook locaties waar wel veel steps met lege batterijen terechtkomen, maar slechts weinig woningen in de buurt zijn en dus ook niet veel potentiële opladers. Een duidelijk nadeel, waar heel wat Amerikaanse steden mee kampen, maar hierover voorlopig weinig paniek in ons eigen land. Zowel in Brussel, Antwerpen als Gent gelden regels omtrent *free floating* deelsystemen. Daarin staat voornamelijk dat deelbedrijven een vergunning kunnen bemachtigen indien men de openbare ruimte respecteert, de voertuigen veilig zijn en operatoren snel kunnen ingrijpen wanneer de regels overtreden worden.

DE ENE STEP IS DE ANDERE NIET

Naast de nadelen die Amerikanen ondervinden, valt en staat uiteraard ook enorm veel door het terrein waarop men stept, in ons geval het pittoreske Gent. Prachtige stad, gezellig en authentiek, maar vooral: massaal veel kasseien, trapjes, steentjes en niet te vergeten

uiteraard onze erg geliefde tramsporen. Alsof dit alles nog niet genoeg was, is de Arteveldestad niet bepaald vlak terrein. Wie zich van het Sint-Pietersplein naar het station begeeft, gaat over de volledige lengte bijna uitsluitend bergaf. Of zoals een pessimist zegt: andersom voornamelijk bergop, en bergop met een step is een ware uitputtingsslag. Daarnaast telt Gent momenteel slechts weinig steppende hipsters. Zijn onze vooroordelen over kasseien en tramsporen terecht of onderschatten we de tijd die we kunnen winnen voor de slechts beperkte kostprijs aan waardigheid?

Omdat wij als rasechte onderzoeksjournalisten zo nu en dan al eens graag ons leven wijden aan de wetenschap, zagen we ook in deze kwestie een uitdagend experiment. We offerden onszelf volledig op en gebruikten gedurende een week uitsluitend de step als vervoersmiddel. Onze twee zelfverklaarde wetenschappers beschikten over totaal verschillende steptypes. Exemplaar A werd gevonden op de camping van Rock Werchter 2017. Hoewel het volgens de onderzoeker in kwestie een zeer degelijk exemplaar is, valt de afkomst toch te merken: zelfs het meest *basic* model der goedkope Decathlonmodellen biedt nog meer stabiliteit. Step B komt niet toevallig van Decathlon, maar is iets meer van het gevorderde type. Met een vooral decoratieve vering onderaan en een stuur dat werkelijk de gewenste

richting uitdraait is dit duidelijk het meest geavanceerde type waar we ons onderzoek mee volbracht hebben. Helaas dus geen elektrische exemplaren voor onze onderzoekers, maar laat dat zeker niet afdoen aan de relevantie van het onderzoek.

“

Wie een step mee naar huis neemt en deze oplaadt, ontvangt hiervoor een vergoeding van vijf tot twintig euro

HET VERDICT

Na zeven dagen zijn zowel de voordelen als de nadelen meer dan duidelijk. De tijdswinst is enorm, maar enkel wanneer je de juiste wegen neemt. Te vermijden zijn dan ook zo goed als alle routes, met koplopers als: het Sint-Pietersplein, de Veldstraat en alle andere kasseipaden die Gent rijk is. Andere straten, zoals de Sint-Pietersnieuwstraat - in de juiste richting weliswaar -, de Muinkkaai en de Overpoortstraat tijdens zijn nachtelijke uurtjes zijn dan weer echte tijdwinners. We merkten snel dat het grootste onderschatte voordeel wel eens van een andere aard zou kunnen zijn. Terwijl de fietsende student die les had in het UFO of Ledeganck tevergeefs zochten naar een vrije plaats in de veel

te kleine fietsenstalling, stepten wij zonder meer tot recht aan de ingang en gingen rechtstreeks onze aula binnen. Het scheelt je meer dan je denkt.

Zo slaagde onderzoeker A er in om de wooneenheid te verlaten om 8u22, slides te gaan afdrukken in het copycenter en om 8u30 in de les te zitten. Een prestatie die zonder step onmogelijk was geweest. Onderzoeker B daarnaast vertrok vier minuten voor de start van de voetbalwedstrijd België-Nederland naar de nachtwinkel om Bugles met geitenkaas te halen en was nog voor de aftrap terug met zijn geliefkoosde snacks. Tijdswinst is dus zeker een grote plus, maar te snel willen zijn is zoals steeds geen goed idee. Op een overmoedig moment verloor de vrouwelijke onderzoeker tijdens een intense strijd tegen de klok de onderste knoop van haar lange kleed.

Onze mannelijke onderzoeker had in het weekend wat rugpijn opgelopen. Na een week met de step ging de toestand van zijn rug niet bepaald de goede richting uit. Gelukkig voor hem bestaat er Voltaren. Alsof dat leed niet groot genoeg was, begaf ook het achterste wiel van step A (het Rock-Werchter-exemplaar) het tijdens de laatste minuten van het onderzoek. We kunnen dan ook niet anders dan besluiten dat de Gentse wegen enkel en alleen klaar zijn voor Bird, Lime of andere geldschietters indien hun steps van immense kwaliteit zijn.

Fascist!

NEE, NEE, NEN ECHTE!

door Katrien Vandenbroeck, Sixtine Bérard,
David Sebrechts en Linus Vermeulen

Met de opkomst en nakende ondergang van Schild & Vrienden en de plotse groei van het Vlaams Belang wordt iedereen en alles plots weer voor 'fascist' uitgescholden. Maar wat is een fascist überhaupt? Professor Geschiedenis Bruno de Wever licht het ons toe.

OP ZOEK NAAR EEN DEFINITIE

Het definiëren van het 'fascisme'-begrip is geen gemakkelijke zaak. In het nulnummer van het tijdschrift *Fascism, journal of contemporary fascist studies*, het nummer dat eigenlijk het tijdschrift lanceert, schrijft bijvoorbeeld één van de grote internationale specialisten, **Roger Griffin** van Oxford Brooks University, het volgende: 'Studying fascism in a post-fascist age: from new consensus to new wave?' Professor **Bruno De Wever** geeft ons zijn kijk op de hele kwestie.

"Het vraagteken duidt er al op dat als je vraagt naar een definitie van fascisme, daar geen simpel antwoord op is. Is fascisme een begrip dat enkel toepasbaar

is op een specifiek historistische periode, tussen grosso modo de jaren twintig tot vijftig, of heb je een meer generiek fascisme-begrip? Maar kan je überhaupt een generiek fascisme definiëren? Kun je fascistisch Italië en Nazi-Duitsland, om maar de twee grote regimes te noemen, onder de noemer 'fascisme' vatten, of zijn de verschillen te groot? En zo niet, waar liggen dan de grenzen van wat je 'fascistisch' kunt noemen? Je kan dus niet zomaar zeggen 'Wat is fascisme?', dat hangt er vanaf welke theorie we gaan volgen. Ik heb zelf, een paar jaar geleden inmiddels, voor mijn eigen onderzoek, 'fascisme' moeten definiëren. Het onderzoek handelde over het Vlaams Nationaal Verbond (VNV), een Vlaams-Nationalistische partij die in 1933 ontstond, en die zowat het belangrijkste

van **Stanley Pains** model, die in het fascisme drie belangrijke 'anti'-componenten ziet: een antiliberale, een antisocialistische, en een anticonservatieve beweging.

"Fascisme is dus een revolutionaire beweging. Dat is raar: fascisme en revolutie, is dat niet eerder links? Neen: je hebt ook rechtse revoluties natuurlijk. Wat bij Stanley Pain nog niet zo sterk aanwezig is, maar in het huidige fascismedebat wel sterk op de voorgrond komt, is het idee van 'palingenetic nationalism': dat is een soort van 'herboren worden van de natie'. Elk fascisme is ultranationalistisch, en heeft dus een nationalistische kern, waarbij een aantal figuren opstaan die beweren namens dat volk te kunnen spreken. Dat maakt het natuurlijk antidemocratisch, dat had ik nog moeten vernoemen bij mijn 'anti'-gegevens. Dus je hebt daar die rare dubbelzinnigheid: aan de ene kant heb je fascistische leiders die spreken namens het volk, maar deze gaan tegelijkertijd alle kanalen en instrumenten waarlangs dat volk eventueel zou kunnen spreken, schrappen. Democratie moet weg want democratie verdeelt het volk. Dat maakt hen natuurlijk wel heel anders dan vele conservatieve stromingen die eerder namens een traditie opkomen. Wat **Adolf Hitler** zei, en op zich heette zijn partij ook de 'Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei', is: 'Ik sta voor het volk, ik ben de verlichte leider die

“

Fascisme is een
revolutionaire beweging

politieke kader biedt voor de collaboratie met het Nationaal-Socialisme tijdens WOII. Dit is dus een partij waarvan je je kunt afvragen in welke mate die fascistisch te noemen is."

"Ik, en dit artikel van George Griffin evenzeer, ga er dus vanuit dat er wel zoiets bestaat als een generiek 'fascisme'-begrip." De Wever heeft voor zijn onderzoek grotendeels gebruik gemaakt

door het volk naar boven gestuurd is en die namens dat volk zal spreken."

DE GRENZEN VAN FASCISME

Volgens De Wever onderscheidt het fascisme zich van de uiterst rechtse maatschappijkritiek via de component geweld, het idee dat je dus via een gewelddadige revolutionaire weg, of met andere woorden het inzetten van partij-milities, de dingen moet veranderen. De samenleving wordt dus voorgesteld als een permanente strijd.

"Men noemt dat wel eens 'sociaal darwinisme', al vind ik dit een gevaarlijke term om in een breed debat te gebruiken, want mensen denken dan dat dat iets met **Darwin** te maken heeft. Het heeft helemaal niets met Darwin te maken! Het sociaal darwinisme is een onwetenschappelijke toepassing van Darwin's fantastische evolutieer op het sociaal samenleven van mensen. De permanente strijd zou *the fittest*, de sterksten, laten boven komen. Deze hebben dan het recht om macht uit te oefenen. In het geval van nazi-Duitsland wordt dat dan ook nog eens heel sterk gekoppeld aan biologisch racisme: de Ariërs, de Duitsers zijn de besten."

Gevraagd wat het verschil is tussen fascisme als beweging en fascisme als regering, schetst professor De Wever het als een geval van 'erop of eronder'. Staat de democratie in een gegeven land sterk, dan delft de fascistische beweging het onderspit.

"De *Action Française* in Frankrijk bijvoorbeeld, met **Charles Maurras**, was echt wel een massabeweging maar deze is nooit aan de macht kunnen komen. Hier in onze eigen Belgische context, bij de Vlaamse militanten, heb je ook een fase waar geweld voor een stuk terug insluipt. Maar de VMO

(Vlaamse Militante Orde, een extreem-rechtse propaganda- en actiegroep in Vlaanderen van 1950 tot 1983, *red.*) wordt dan onmiddellijk veroordeeld." Daartegenover staan de zwakke tussenoorlogse democratieën van Duitsland, Oostenrijk en Italië, die het fascisme

zonder veel moeite kon binnendringen, verpulveren en herscheppen.

Een zwakke democratie als voedingsbodem van fascistische regimes dus. **Togliatti**, een van de eerste verzetstrijders en leider van de Italiaanse Communistische Partij, en historici zoals de Belgisch-Canadese UGent-alumnus

Jacques Pauwels leggen de klemtoon anderzijds op de steun en coördinatie van de grootindustrie als bepalende factor. Nadat Hitlers *Bierkellerputsch* in 1923 mislukte, ging hij te rade bij zijn vriend, de mijnbouw-gigant **Fritz Thyssen**. Deze adviseerde hem met twee tongen te spreken: in de straat won hij de steun van de gewone man door met franke taal uit te varen tegen luie bureaucraten en roofzuchtige joden, die beiden zouden profiteren van de noeste arbeid van de Duitser; binnenskamers beloofde hij aan industriëlen, bankiers en andere elites de arbeidersorganisaties uit de weg te ruimen en het volk op zijn hand te krijgen. Zonder hun financiële generositeit was de NSDAP nooit zeevaardig gebleven.

WIE ZIJN DE FASCISTEN VAN VANDAAG?

Professor De Wever ziet vooralsnog geen fascist en hij gelooft ook niet in de nakende reïncarnatie van Hitler of **Mussolini**. Dat neemt

niet weg dat er wereldwijd pseudofascistische tendensen actief zijn, maar deze proberen formeel de democratie nog niet te ondermijnen. "Wat je wel hebt, en dat is een nieuw debat, is wat men de 'illiberale democratie' noemt, waarbij de democratie zuiver gezien wordt als een soort technocratisch

“

Fascisme is een revolutionaire beweging

gegeven, terwijl men de democratie als waardesysteem niet meer herkent. Vanmorgen nog op de radio: **Forza Ninove** is de grootste partij, dus moet deze de burgemeester leveren. Dat is een lezing van de democratie die zuiver technocratisch is. De democratie ontstaat bij consensus. Dan kom je meteen al bij een soort waardesysteem waarin het overleg centraal staat bij het sluiten van

commissies. Niet de meerderheid versus minderheid, neen, men moet rekening houden met minderheden. Een belangrijke verworvenheid van de democratie is bijvoorbeeld respect voor mensen."

De Wever is eerder bezorgd over buitenlandse illiberale bewegingen. "In Hongarije kan je gewoon opgepakt worden als je dakloos bent. Je krijgt ook geweld tegen transmigranten. Ik ben zeker en vast niet onachtzaam voor dit soort van ontwikkelingen die, denk ik, verontrustend zijn, en waartegen een belangrijke tegenstem moet ontstaan. Ik hoop dat de Europese Unie die tegenstem kan bieden. De EU heeft de invulling, de 'software' van de democratie. De EU is namelijk de hoeder van de waardevolle mensenrechten. Alle lidstaten moeten deze in principe eerbiedigen. Een democratie die veerkrachtig, levend, gerespecteerd en humaan is, vormt de sterkste dam die we ons tegen fascisme kunnen wensen."

Ej giedr pattaten stoan vandejare?

door Elena De Bacquer, Luna Nys, Hanne Thiessen

foto door Elena De Bacquer

BELGISCHE CULTUUR IN GEVAAR

De hittegolf deze zomer heeft niet enkel voor veel waterpret gezorgd, maar ook voor een extreme droogte op de landbouwgronden. Hierdoor zijn veel oogsten mislukt en dan vooral die van de aardappelen. Miniem ongemak of bedreiging van onze Belgische identiteit?

Even een situatieschets. Je gaat een avondje uit in de Overpoort. Zoals gewoonlijk wordt er weer behoorlijk wat bier verzet en ook die midnight snack mag er niet aan ontbreken. Na een lange nacht ga je je roes lekker uitslapen in je bedje zonder te denken aan die les van morgen om half negen. Maar wat gebeurt er nu? Het lijkt wel alsof je plots wel wat meer geld kwijt bent dan de vorige keren. Voor je "What the f*ck?!" roept en onhandig de dichtsbijzijnende stoeprand afkeilt uit pure *colère* en omdat je toch nog halfdronken je weg probeerde te maken naar voorgenoemde les, denk dan maar eens aan de wet van vraag en aanbod. En aan de biologie van de aardappel.

EEN BEETJE AGRONOMIE

Aardappelen worden over het algemeen best niet op te natte gronden geteeld, maar de droogte van het afgelopen voorjaar en deze zomer waren wel zeer extreem, zelfs voor onze o zo geliefde patatten. Wat ze wel kunnen

doen is deze overdaad aan zonlicht omzetten in voedingsstoffen, maar daar is dan weer water voor nodig. Deze droogte heeft er dus voor gezorgd dat er veel aardappelen beschimmeld zijn. De rest zijn eerder aan de kleine kant.

Wat heeft dit nu te maken met die duurdere nachten in de Overpoort? Doordat de productie van de aardappelen naar beneden gaat, gaat de prijs omhoog. Een aantal chipsfabrikanten hebben hun productie al verlaagd. Onder andere Crocky heeft aangekondigd dat ze bepaalde soorten niet meer kunnen produceren en geen promoties zullen doen tot ten minste het einde van het jaar. Ook de gistprijzen zijn omhoog gegaan, dit verklaart waarom een gemiddelde pint meer kost. Een aantal brouwerijen twijfelen zelfs of ze de prijs niet best nog wat verhogen.

En dan naar de trots van ons kleine Belgenlandje: onze frieten. Uit wat we nu weten kunnen we concluderen dat ook de frieten in de Overpoort duurder en kleiner zullen worden. Staan ons

echt zo'n barre tijden te wachten? We bezochten de plaats delict Stefano's place voor een getuigenis.

GROOT VOOR DE TIJD VAN HET JAAR

Stefano wijdt ons in over de de perikelen van de verwerkte aardappelenverkoop. "We hebben net onze prijzen al opgeslagen, zoals elke drie jaar. De vraag is nu of we ze nog eens moeten opslagen, want de aardappelen zijn inderdaad behoorlijk verduurd dit jaar." Van het zagezegde kleinere formaat heeft hij naar eigen zeggen nog niet veel bewijzen gezien. "Integendeel, ik vind ze zelfs erg groot voor de tijd van het jaar."

Of het opslagen van de prijzen potentiële comfortfood-zoekende klanten zal afschrikken is nog niet duidelijk. "Ik moet eerst nog afwachten wat de concurrentie doet, maar zelfs dan zijn we bijna verplicht. Als de anderen opslagen, volgen wij ook natuurlijk. Meestal zijn het de studenten die ons dat komen melden. Zolang je maar niet de eerste bent."

De eerste slachtoffers zijn alvast onze bierliefhebbers, want ook de bierprijzen zijn door misoogsten de hoogte ingeschoten. We hoeven niet te wachten op slecht nieuws van de cacaoboeren om te beseffen wat er gaande is: de opwarming van de aarde is er op uit de Belgische identiteit langzaam maar zeker te vernietigen. Of het om een complot zou gaan van multinationals of een kosmisch toeval laat ik in het midden, maar het is zeker dat onze solide ongezonde eetgewoontes nu eenmaal niet zonder een ongematigde consumptie van vettig eten en drinken kunnen. Ongeacht de prijs.

amigo

30 OKTOBER: Opening amigo

@ Stapelplein

EVENEMENT – Dat Gent de thuishaven is van menig hipstercafé staat buiten kijf en dat die cafés het vaak enorm goed doen, ook. Op 30 oktober opent in Gent het nieuwe café Amigo zijn deuren ter hoogte van Gent-Noord. Je kan er niet alleen drinken, nieuwe muziek ontdekken en dansen, maar het team van Amigo staat ook in de keuken voor je klaar. Nieuwsgierig? Kom het vanaf 30 oktober zelf ontdekken op het Stapelplein 31 in Gent!

22 OKTOBER: RELEASE ANTLER KING

@ Handelsbeurs

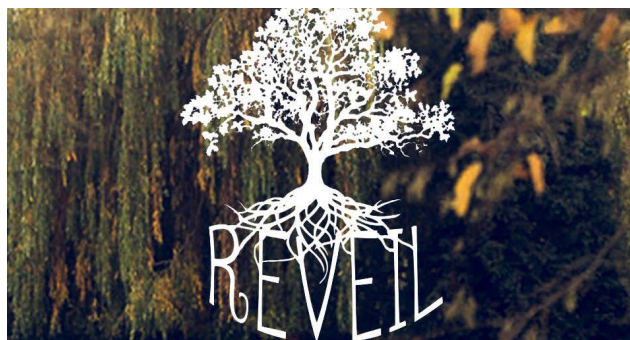
CONCERT – **Antler King** is het geesteskind van **Maarten Flamand** en **Esther Lybeert**, die naast man en vrouw beiden professioneel muzikant zijn. Hoewel ze al ettelijke jaren filmische, psychedelische fluisterpop als duo brengen, klinken ze wel als een omvangrijkere band. Flamand op bas en gitaar en Lybeert op synths en drums. Hun nieuwe album *Ten for a Bird* stellen ze op 22 oktober voor in de Gentse Handelsbeurs.

26 OKTOBER: SCHRIJF-ZE-VRIJDAG

@ Overal in Vlaanderen

ACTIE – Het alom gekende concept schrijf-ze-vrijdag is de jaarlijkse actie van Amnesty International. Het doel? Zoveel mogelijk brieven schrijven om mensen die ten onrechte vastzitten of bedreigd worden te bevrijden. Omdat meer brieven meer aanzetten tot actie doet Amnesty daarom een oproep om aanwezig te zijn op de verschillende locaties waar het evenement doorgaat (deze plekken worden nog gecommuniceerd).

1 NOVEMBER: REVEIL 1 NOVEMBER

@ Campo Santo en Westerbegraafplaats

HEROPELVING – REVEIL wil samen met jou op 1 november de begraafplaats van je gemeente even laten heropleven in een mooie gloed van muziek en hartverwarmende lokale levensverhalen. REVEIL tracht herinneringen in ere te houden, zonder taboes over leven of dood, en zonder politieke of levensbeschouwelijke inslag. Wat begon als één iemand die voor een overleden vriend liedjes op een kerkhof ging spelen, groeide al snel uit tot een concept over heel Vlaanderen. Meewerken of je verhaal vertellen? Mail het naar woord@reveil.org Give Cultuuragenda 1/5

De schrijver van dit gedicht, Fien Van Rostenberghe, studeert Taal- en Letterkunde Frans-Spaans aan de Universiteit Gent. Wil jij jouw gedicht ook in Schamper? Stuur een mail naar cultuur@schamper.be.

door Fien Van Rostenberghe, illustratie door Emilie Devreese

Zucht

de illusie bestaat ook maar zo lang dat

toekomst nog bestaat

want verleden is alles wat ik ken en

het nu besef ik maar half

een gevreesde waarschijnlijkheid

fluistert me toe

"we worden vreemden van elkaar"

FILM FEST 2018: DE AANRADERS

door Nicky Vandeghinste, Luna Nys, Daan Van Cauwenberge, Vincence De Gols

Afgelopen weekend liep Film Fest Gent 2018 ten einde. Er zijn heel wat films de revue gepasseerd, maar welke zijn het werkelijk waard om ook later eens mee te pikken? Dit zijn de favorieten van de redactie.

CAPHARNAÛM

Capharnaüm is zo'n film die je dubbel en dik in aanraking brengt met de pijnlijke roulette van ongelijkheid. Een twaalfjarige jongen klaagt zijn ouders aan omdat ze hem op de wereld hebben gebracht. In de film is een opeenstapeling van hartverscheurende gebeurtenissen te zien die duidelijk maken waarom hij dat doet en waarom hij 'die klootzak' vermoord heeft. Regisseur **Nadine Labaki** ging voor deze aangrijpende film op zoek naar zo veel mogelijk niet-professionele acteurs, die vaak min of meer dezelfde achtergrond hebben als hun personage. Met een prachtig resultaat als gevolg.

GIRL

Debuutfilm *Girl* van **Lukas Dhont** verdient alle aandacht en prijzen die hij krijgt zonder enige twijfel en is ook de prijs van jouw cinematicket meer dan waard. Deze film over transgender en ballerina Lara geeft op sublieme wijze weer wat de jonge tiener allemaal meemaakt op haar pad naar het lichaam dat overeenstemt met wie ze is vanbinnen. De hoeveelheid emoties en moeilijkheden die ze, ondanks haar liefdevolle vader en intensieve psychologische begeleiding, toch met niets of niemand kan delen, is zeer aangrijpend en zal je ongetwijfeld niet onberoerd achterlaten.

SHOPLIFTERS

Shoplifters vertelt het verhaal van een groep arme mensen in Tokyo, die een normale familie proberen te vormen. Hun dagelijkse leven wordt verstoord wanneer ze na een van hun succesvolle diefstallen een meisje aantreffen op straat. Dit is een erg intiem verhaal gevuld met sociale problemen, maar ook met een vurig geloof in de menselijke goedheid. Ondanks de grote aaibaarheidsfactor die de film heeft, is de realiteit die erin naar voren wordt gebracht bikkelhard. De menselijkheid van het familieleven staat er lijnrecht tegenover de armoede die arme Japanse gezinnen moeten doorstaan.

THE FAVOURITE

Je kende **Yorgos Lanthimos** al van *The Lobster* en *The Killing of a Sacred Deer*. Nu brengt hij je het verhaal van de achttiende-eeuwse Queen Anne (**Olivia Colman**) die er een lesbische verhouding op nahoudt met Lady Sarah (**Rachel Weisz**). Bij die laatste wordt jaloezie gekoesterd wanneer de jongere Abigail (**Emma Stone**) in beeld komt. Dit hilarisch kostuumdrama is losjes gebaseerd op misschien waargebeurde feiten. Er is geen ruimte voor een saai moment in dit meesterwerk, dat bovendien gevuld is met een topcast en superieur camerawerk.

UTØYA 22.JULI

Het gruwelijke drama op het Noorse eiland Utøya in 2011 kreeg een filmische vertaling van **Erik Poppe**. Een bijzondere bioscoopervaring die, met uitzondering van een korte proloog, de exact 72 minuten durende schietpartij in beeld brengt door het oog van de vele slachtoffers die dag. Gruwelijke beelden, oorverdovende gewerschoten en de one-take verfilming zorgen voor huiveringwekkende cinema die je niet zomaar loslaat. *Utøya 22.juli* is bikkellhard en grijpt de kijker rechtstreeks bij de keel.

DAS SCHWEIGENDE KLASSENZIMMER

Das Schweigende Klassenzimmer lijkt eerst een onschuldige tienerfilm. Wat begint als een jeugdig avontuur om een Westerse film te zien, eindigt met twee jongens die de Hongaarse studentenopstanden op het nieuws te zien krijgen. Ze besluiten twee minuten stilte te houden voor de gevallen Hongaarse studenten. Dan barst het verhaal los in al zijn genuanceerde complexiteit. Deze film is een echte Duitse parel, aangenaam om naar te kijken en van hoge kwaliteit. Bovendien is hij soms erg intellectueel uitdagend. En de acteurs spreken Duits. Wat wilt een mens nog meer?

GRÄNS

Voor een gezonde, maar rauwe portie absurditeit moet je bij het Zweeds-Deense Gräns zijn. In dit genredoorbrekend krimisprookje brengt de Iraans-Deense regisseur **Ali Abassi** een verhaal over schoonheid, verbinding en xenofobie. Zweedse actrice **Eva Melander** haalt krachttoeren uit als misvormde vrouw die op zoek gaat naar haar eigen identiteit in een wereld die haar niet volledig begrijpt. De film brengt enkele geniale twisten aan, laat je helemaal verbouwereerd achter en geeft je een pracht van een kijkervaring.

COLD WAR

Cold War doet zijn titel eer aan met een gebroken liefdesverhaal in een gebroken continent. Terwijl de grote geschiedenis op de achtergrond zijn gang gaat, proberen twee mensen (**Joanna Kulig** en **Tomasz Kot**) elkaar twintig jaar lang almaar te vinden zonder daar ooit volledig in te slagen. Deze film biedt geen antwoorden, maar ontbloot een gevoelig hyperesthetisch portret over een zinloze reflecterende zoektocht naar het mens-zijn. Volledig in zwart-wit filmend duikt regisseur **Paweł Pawlikowski** naar de essentie van zijn verhaal: het is klein, integer en donker, maar o zo mooi.

“Das was war ist, ist schön”

EEN INTERVIEW MET FLORIAN HENCKEL VON DONNERSMARCK

door Daan Van Cauwenberge

Alumnus aan Oxford University, vloeiend in vijf talen, een indrukwekkende twee meter lange Oscarwinnaar met zijn eerste langspeelfilm ‘Das Leben der Anderen’, Florian Henckel von Donnersmarck heeft het allemaal. En nu heeft hij ook een nieuwe film: ‘Werk ohne Autor’.

‘Das Leben der Anderen’ is ondertussen al twaalf jaar oud. Toch is dit verhaal over een bekeerde Stasi-agent waarschijnlijk één van de beste Duitse films aller tijden. Geen makkelijke positie om zomaar te kunnen claimen. Het heeft even geduurd, maar regisseur **Florian Henckel von Donnersmarck** heeft eindelijk weer een Duitse film in de cinema: ‘Werk ohne Autor’.

Door het verhaal te vertellen van een jonge Duitse artiest, wiens leven Henckel grotendeels gebaseerd heeft op dat van **Gerhard Richter**, loodst Henckel ons door drie erg belangrijke periodes uit de Duitse geschiedenis: Nazi-Duitsland, de Deutsche Demokratische Republik (DDR) en het West-Duitsland van de jaren zestig. Meneer Henckel vond een gaatje in zijn drukke agenda om onze vragen te beantwoorden op het Filmfest.

ALLES IS VERBONDEN MET ELKAAR

U bent geboren in Keulen in 1973, u heeft dus nooit in Oost-Duitsland geleefd en was nog erg jong ten tijde van de muur. Waarom spelen al uw bekende films zich dan toch af in de DDR en lijkt u hier zo veel van te weten?

Henckel: “Uit een Belgisch perspectief gaat dat waarschijnlijk gek lijken, maar Duitsland is een vrij klein land. Alles is erg verbonden met elkaar. Mijn twee ouders komen allebei uit het Oosten, dus zijn dat ook de verhalen waarmee ik ben opgegroeid als kind.”

Dan nog blijkt uit het succes van uw films dat u iets over de DDR lijkt te kunnen vatten dat anderen niet meteen zouden zien.

Henckel: “Ik denk heel veel na over ideologieën. ‘Hoe kan het dat deze twee extreme ideologieën in de twintigste eeuw mijn land geterroriseerd hebben?’, die vraag blijf ik maar op terugkomen. Die vraag maakt me rusteloos en ik denk niet dat ik er al een antwoord op gevonden heb. Toch spookt hij al lang door mijn hoofd. Ik was zestien toen de muur viel en toen ging ik erg vaak op bezoek in de voormalige DDR. Ik wou weten hoe het kwam dat die mensen van een paar kilometer verder toch zo anders leken.”

VERSCHILLENDE TITELS

Het viel mij op dat er twee verschillende titels zijn voor uw nieuwe film: ‘Werk ohne Autor’ in het Duits en ‘Never look away’ in het

Engels. Waarom heeft u gekozen voor twee titels?

Henckel: “In Duitsland gebruiken we zelfs de twee titels, ‘Sieh niemals weg’ is daar onze ondertitel. Toen we de titel in het Engels wouden vertalen botsten we echter op een groot taalprobleem. In het Duits betekent ‘Werk’ zoveel als ‘kunstwerk’, maar ‘work’ in het Engels verwijst dan weer eerder naar fysieke arbeid. Op dezelfde manier verwijst ‘Autor’ in het Duits naar ‘de maker’, maar ‘author’ in het Engels verwijst specifiek naar een schrijver. In het Engels is dat dus een ‘arbeid zonder schrijver’. Het vertalen van die ondertitel was makkelijker.”

Denkt u niet dat die twee titels een totaal andere kijkervaring bezorgen?

Henckel: “Weet je, ik ben eigenlijk nooit helemaal tevreden met mijn titels. Ik probeer zoveel verschillende facetten in mijn films te steken dat het altijd erg mottig voelt dat te moeten reduceren tot

STILL VAN TOM SHILLING UIT WERK OHNE AUTOR

een paar woorden. Ik was ook echt niet blij met de titel 'Das Leben der Anderen'. Want als puntje bij paaltje komt dan denk ik dat die titel niet veel zegt over de film. Het is ook geen aanlokkelijke titel. Het pluspunt is dan wel dat ik er de inhoud nog niet mee verraad."

POLITICI, FILOSOFEN EN REGISSEURS

Uw nieuwe film leek een hoop meta-elementen te bevatten. Zo is er een kunstprofessor in het derde deel van de film, die zegt dat een echt kunstwerk niet om politieke redenen gemaakt mag worden, maar altijd moet streven naar vrijheid. Toch hebben de meest van uw films ook een sterke politieke dimensie.

Henckel: "Hoe graag we onszelf ook wijsmaken dat we niet beïnvloed worden door politiek en de actualiteit, wij zijn allemaal gevormd door onze omgeving en overtuigingen. We kunnen de politiek dus niet ontsnappen, maar tegelijkertijd is het ook krankzinnig om te denken dat politiek niet meer is dan wat de partijen en hun vertegenwoordigers zeggen dat het is. De politiek moet wel complexer zijn dan dat verhaal. Wat de professor wil zeggen is dat je dieper moet graven dan het huidige politiek klimaat en de

echte politiek moet zoeken. Zeker als kunstenaar is het onvergeeflijk om lid te zijn van een partij of een ideologie aan te hangen."

U heeft ook filosofie en politiek gestudeerd aan Oxford. Hoe belangrijk is dat filosofisch aspect voor u?

Henckel: "Dat is altijd het meest belangrijke aspect in alles wat je doet. Op zoek gaan naar de essentie van de dingen die wij ervaren en naar principes die onze levens vorm kunnen geven. Ik denk dat iedere vorm van expressie daar uiteindelijk naar op zoek gaat, dus ook mijn films."

OVER SCHOONHEID EN WAARHEID

Is het antwoord op die filosofische vragen 'dat wat waar is, mooi is', zoals u in deze film lijkt te beweren?

Henckel: "Dat is natuurlijk een riskante stelling. Eigenlijk komt dat uit een gedicht van Keats uit 'Ode to a Grecian Urn'. Dat was een uitspraak die hem ongelooflijke lof en kritiek heeft gebracht. Ik vond dat een interessante uitspraak om in deze context te gebruiken. Want ik denk ook wel dat er echt een relatie bestaat tussen waarheid en schoonheid. Als je een kunstenaar vraagt wat ze met hun

werk willen bereiken zal bijna iedereen 'schoonheid' of 'waarheid' antwoorden. Dat is geen toeval."

U lijkt hier zelf ook niet in te geloven, want mocht u dat wel doen had u ons waarschijnlijk een letterlijke adaptatie gegeven van het leven van Richter en geen gefictionaliseerde versie.

Henckel: "Dat is een heel interessante opmerking. Richter heeft zelf een hele hoop werken gemaakt over de schoonheid van toeval. Hij heeft zo eens bijvoorbeeld een glasraam laten maken met een computerprogramma, zodat de kleurencombinatie compleet willekeurig zou zijn. Hij was echter niet tevreden met het resultaat en heeft vervolgens zelf de kleuren op een andere manier geschikt zodat ze willekeuriger zouden lijken. Dat zegt iets over alle kunst: fictie is altijd een verenging van de realiteit."

Heeft u nog een laatste tip voor alle mensen die naar waarheid of schoonheid zoeken in hun leven?

Henckel: "Kijk uit waar je jezelf aan blootstelt. Als je een film kijkt en die blijkt te sentimenteel te zijn of een boek leest en dat blijkt oninteressant te zijn, leg het dan weg en doe iets anders. Geef je hoofd niet enkel *junkfood*."

Lagüna

door Fien Van Rostenberghe

Punk's not dead, kids, want **Lagüna** heeft een EP uitgebracht. En wat voor één! Nadat ze goed scoorden op de vorige editie van De Beloften en zilver behaalden op Humo's Rock Rally in 2018, is het immers overduidelijk dat de Antwerpse band een rooskleurige toekomst voor zich heeft. Lagüna zit stevig verankerd in de Belgische post-punk, maar kan toch niet volledig tot het genre worden gerekend. Het onderscheidt zich voornamelijk door een voelbaar muzikaal spel tussen dystopische sferen en lyrische melodieën.

Beginnen doet de EP met *The Unknown Light*. Een strak drumritme doemt op vanuit vage synthmelodieën. De bas voegt een paar maten later in en samen met de schreeuwerige gitaren zo eigen aan Lagüna, schiet het nummer uit zijn startblokken. De monotone, melancholische stem van **Niels Elsermans** - *hello Ian Curtis 2.0* - zet in, en doet een contrast ontstaan met de hevige muziek die hem ondersteunt. Spelen met dynamiek wordt bij deze nummers uitvoerig gedaan.

De abrupte stop van *The Unknown Light* doet ons meteen overgaan naar het meest bekende - en waarschijnlijk ook meest catchy - nummer van de EP, *Amber Hands*. Ook hier herkennen we het gelekte ritme en de uitbundige gitaren die bijna een ode lijken te zijn aan **Joy Division**. De bijbehorende videoclip, waarin een koppel ononderbroken kust gedurende de gehele drieënhalf minuut, moet ook zeker niet onderdoen voor de bravoure van de muziek zelf.

“

Haar zachte stem en die van de zanger passen zo goed samen dat er precies maar één iemand aan het zingen is

Na twee hevige nummers brengt *Sound 2 U* een zekere rust. Deze keer zonder gitaren met distortion, maar duidelijk wel een strak samenspel waar de drum het voortouw neemt. De reden hiervoor is te zoeken in de meerstem-

igheid die ontstaat tussen Elsermans en **Naomi Bentein**, die de backings op zich neemt. Haar zachte stem en die van de zanger passen zo goed samen dat er precies maar één iemand aan het zingen is. Desondanks verliest Lagüna ook hier haar gebruikelijke duistere sfeer niet. Dat weerspiegelt zich ook in de tekst. *am I too insecure / to start something new* toont een zeker gevoel van droefheid, die complementair is aan het gevoel dat de EP wil overbrengen.

Sound 2 U eindigt traag en lang, met een *fade-out* die een voorbereiding lijkt te zijn voor het laatste nummer. En die voorbereiding is welgekomen. *Nothing less* begint direct met een stevige bas die meteen de toon zet van het lied. Een zenuwachtige *hi-hat* volgt, en plots schiet alles tot leven. De zang blijft echter even onbewogen als anders in een storm van muzikaal geweld. De gezongen delen worden afgewisseld door instrumentale, waar er telkens een kleine opbouw wordt gemaakt, maar nooit een volledige climax. Naar het einde toe gaan alle remmen los, tot plots de gitaren uitsterven, en alles terug in stilte gehuld wordt. Dit smaakt naar veel meer.

PASSIE
VOOR

film

Studio Skoop

5 CINEMA'S + FILMCAFÉ

Auteurs- en wereldfilms in de beste omstandigheden

Digitale cinema in een uniek kader

En een vree wijs café met 'coole' drank en muziek

'The House That Jack Built' van Lars Von Trier
FOTO

Irritantia blootgelegd

door Bert Selleslagh

illustratie door Camille Paroissien

Naar aanleiding van de gekende gebeurtenissen omtrent geradicaliseerde verenigingen aan de UGent worden studentenverenigingen kritisch bekeken. Proffenverenigingen bleven daarentegen tot nu toe buiten schot.

Kent u Irritantia al?

Irritantia is de naam van de lichtelijk frustrerende proffenvereniging opgericht door professor **Jean-Paul de Grootte**. Professor de Grootte kwam naar eigen zeggen tien jaar geleden met het idee op de proppen nadat hij voor de derde keer op rij een succesvolle wedstrijd met medeprofessoren georganiseerd had om de laagste studentenreviewscore te halen van de hele faculteit. "Ik merkte dat studenten irriteren een onaangeboorde markt was onder professoren."

Tweemaandelijks wordt er vergaderd. Een vergadering van Irritantia is onschuldig van aard, doch steeds redelijk irritant. Zo wordt er iedere keer een introductierondje gedaan waarbij iedereen verplicht wordt iets leuks over zichzelf te zeggen, ondanks het feit dat iedereen elkaar al meerdere keren gezien heeft. "Van kleins af aan merkte ik al dat ik een talent had voor het frustreren van mijn ouders. Met Irritantia creëerde ik een thuis voor collega's zoals ik. Het is meer dan een vereniging, het is een levensstijl", verkondigt Jean-Paul fier. "Alle proffen die deel uitmaken van de vereniging doen hard hun best om hun Irritantia-stempel te drukken op de hoorcolleges."

Schamper volgde het meesterbrein achter de organisatie voor één

voormiddag en documenteerde de rigoureuze levensstijl.

8:30 Aanvang van de les. Jean-Paul staat tien minuten perplex voor de micro-installatie. Vervolgens wordt de rest van de les zonder micro gegeven.

cursor op de play-knop staan en sluit de in het oog springende advertentie niet.

11:00 Mysterieuze UGent werknemer doet de micro dan toch werken.

11:20 Jean-Paul hoest drie keer recht in de micro.

11:45 Er wordt een groepswerk uitgelegd. De studenten worden willekeurig opgedeeld in groepen die elk zelf een hoofdstuk moeten verwerken en dit vervolgens moeten presenteren voor de rest van de aula.

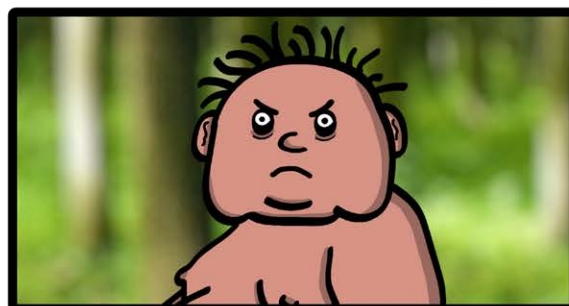
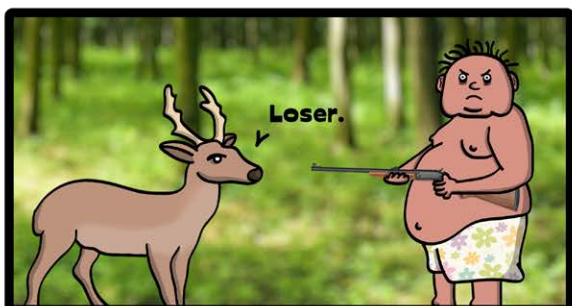
13:05 Prof begint tirade over studenten die hun jas al aandoen vooraleer de les gedaan is.

"Het is niet voor iedereen weggelegd. Je wordt ermee geboren. Sommige mensen zijn nu eenmaal niet irritant." We vragen ons af hoe de frontman van de beweging de toekomst ziet. "We zouden graag willen focussen op de metapolitieke sfeer, maar hoe en wat is ons nog een raadsel. Momenteel houden we ons vooral bezig met het invoeren van enkele proffenrichtlijnen, zoals een verplichte vijftien tot twintig minuten bij de aanvang van ieder examen om opnieuw uit te leggen hoe een multiple-choice formulier werkt of een verbod op lesopnames. Naar studenten toe zijn we voorstander van slechtere wifi in de aula's."

10:00 Er wordt geen pauze gegeven door de opgelopen vertraging.

10:23 Er staat een filmpje op de PowerPoint-slide, maar prof. de Grootte weet niet hoe je die in de presentatie zelf afspeelt. De link wordt gekopieerd en geplakt in Internet Explorer. De prof laat ten slotte nog de

TAMZAK

De liegende stagjair

Dierenmishandeling in Gent

door Wouter Van Hauwermeiren

Annemie (21) studeert reeds vier jaar in Gent en is dierenrechtenactiviste. Ze vertelde *Schamper* dat dit het seizoen is waarin veel publieke dierenmishandeling plaatsvindt van een slecht gedocumenteerde diersoort. We volgden haar een dag door Gent.

In het Citadelpark wees Annemie naar een wandelende student die een kiel en lint aanhad. "Kijk. Hier is dierenmishandeling aan de gang", zegt ze. Achter deze student liepen drie vierpoters. Ze hingen vol met vuiligheid en er werd op hen geroepen

wanneer ze de student niet snel genoeg konden volgen. Annemie legt de situatie uit: "Dit zijn trage dieren en ze zijn niet zo slim. Ze zijn onderontwikkeld; alle andere dieren steunen op het uiterste van hun ledematen, maar deze steunen op de knie van hun achterste ledematen. Toch wordt er op hen geroepen als ze hun meester niet kunnen volgen. Luisteren ze onvoldoende, worden ze gestraft." Annemie vertelt ons dat deze dieren 'schachten' heten. Schachten komen niet voor in dierenencyclopedieën. Annemie beweert dat dit komt omdat

studentenverenigingen schachten gemonopoliseerd hebben. "Alleen studenten die erkend zijn door studentenverenigingen, genaamd commilitones, mogen schachten kopen. Commilitones kopen schachten op illegale veilingen, achter gesloten deur", zegt Annemie. "De schachten moeten pampers dragen omdat de koper te lui is om de uitwerpselen van de schachten zelf op te ruimen. Een behandeling die we zelfs niet bij varkens zien."

'85

°Gentse Studentenraad

'04

°Participatiedecreet

'05

°Intersemestrieel verlof

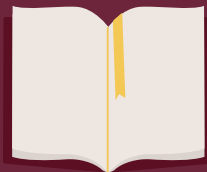
'12

°Cultour

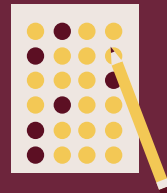
'13

°Meer bloklocaties

'14

+Giscorrectie

'15

°Onderwijs-kwaliteitszorg

'17

°Inhaalexamens

'18

°Lesopnames

bepaal de
TOEKOMST
van de universiteit

'19

word
STUDENTEN
vertegenwoordiger

UNIVERSITEIT
GENT

GENTSE
STUDENTENRAAD